

Oamenii întrebă, Dumnezeu răspunde prin Cuvântul Său

Întrebări adresate fratelui Ewald Frank de către frați slujitori din diverse țări

“Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:24-26).

În această expunere, avem a face cu viața și cu moartea. Viața este în Cuvânt, moartea este în fiecare răstălmăcire. Fiecare răstălmăcire este un laț pe care dușmanul îl pune la gâtul oamenilor. Acest laț nu sufocă întotdeauna imediat, dar îi ține pe oameni robi voii lui, așa cum o spune foarte clar textul de mai sus.

De când sunt în slujba lui Dumnezeu, de peste o jumătate de secol, prin harul lui Dumnezeu, s-au creat legături pe bază de încredere cu mulți dintre frații slujitori de pe tot globul. Ei au recunoscut că Dumnezeu m-a rânduit să duc Evanghelia veșnică tuturor neamurilor. După încheierea slujbei fratelui Branham, mi-a revenit mie sarcina să împărtășesc adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu cu poporul lui Dumnezeu, în colaborare cu toți slujitorii Săi credincioși. Așa cum a fost în zilele Domnului nostru și în timpul apostolilor și al prorocilor, așa este și cu mesajul astăzi: *“...sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte scripturi, spre pierzarea lor”* (2 Petru 3:16). Așa a fost în toate timpurile. Diferitele răstălmăciri au cauzat multe rupturi și o încurcătură în învățătură, chiar în cadrul mesajului acestui ceas. Slujitorii care sunt cu adevărat preocupați de bunăstarea duhovnicească a poporului lui Dumnezeu, nu mai vor să accepte actuala stare de fapt și cer clarificări cu privire la diverse teme în discuție. Toți adevărații copii ai lui Dumnezeu au dreptul și dorința de a cunoaște răspunsurile corecte care se află numai în Sfânta Scriptură.

L-am cunoscut pe fratele Branham personal și sunt un martor al slujbei sale extraordinare. În august 1955 am participat la adunările lui timp de o săptămână. Din septembrie 1958 am început să primesc prin poștă benzile cu înregistrările predicilor pe care le ținuse în SUA și le-am tradus în limba germană pe măsură ce soseau. În decembrie 1962, în timpul unei conversații personale cu fratele Branham, i-am explicat cum traduceam predicile, și anume, foloseam căști pentru a auzi predica și o traduceam simultan în limba germană pentru adunare. În 1963, și-a amintit de aceasta și a spus următoarele: “Benzile sunt pentru o slujbă internațională. Ele sunt o modalitate prin care Dumnezeu va răspândi mesajul printre neamuri, pentru care va trebui să fie tradus. În Germania, ei au benzile. Ei merg la adunările lor de sute de oameni, își pun căștile pe urechi și ascultă benzile (prin traducere). În timp ce eu vorbesc pe bandă, păstorul stă acolo, traducând în alte limbi în fața adunării. Sute de oameni sunt mântuiți și vindecați prin aceste benzi care fac înconjurul lumii. Ele sunt în limba engleză în original, dar sunt traduse în multe limbi europene și în limbile triburilor africane. Noi primim aceste mărturii prin poștă” (“Mărturie”, Shreveport, Los Angeles, 8 nov. 1963). Este clar că fratele Branham se referea la Sidney Jackson din Africa de Sud și la mine, noi fiind singurii care traduceam predicile în acel timp.

În ultimii 47 de ani am citit și am ascultat în repetate rânduri predicile fratelui Branham și le-am tradus, prin urmare, cunosc mesajul timpului de sfârșit cum puțini alții îl cunosc. De asemenea, cunosc bine Cuvântul lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi, încă din tinerețe. Faptul că foarte puțini păstori au întrebat “Ce spune Scriptura?” în legătură cu întrebările pe care le-au adresat, m-a tulburat, deoarece răspunsurile pe care le dau trebuie să fie conforme Cuvântului scris al lui Dumnezeu care rămâne în veac (Isaia 40:8; 1Petru 1:23).

Întrebarea nr.1: Care este poziția dvs. astăzi referitoare la slujba fratelui Branham?

Întrebarea nr.2: Cum sună exact trimiterea dată fratelui Branham? Întrebarea nr.3: Care este convingerea dvs. cu privire la mesajul

timpului de sfârșit?

Întrebarea nr.4: Îl corecțați pe proroc în anumite puncte?

Întrebarea nr.5: Care este absolutul dvs., Biblia sau mesajul?

Întrebarea nr.6: Dvs. învățați diferit față de cum învăța fr. Branham?

Întrebarea nr.7: Credeți în deschiderea celor 7 pecetei?

Întrebarea nr.8: A fost descoperită și a șaptea pecete?

Întrebarea nr.9: Credeți că Apocalipsa 10:1-7 s-a împlinit în 1963?

Întrebarea nr.10: Credeți că fr. Branham a primit descoperirea celor 7 tunete?

Întrebarea nr.11: De ce a vorbit fr. Branham despre a treia tragere în legătură cu cele 7 tunete?

Întrebarea nr.12: De ce se referea fr. Branham deseori la Apocalipsa Cap. 10, versetul 7?

Întrebarea nr.13: Credeți în slujba unui al 8-lea mesager?

Întrebarea nr.14: Credeți în învățătura "parousia"?

Întrebarea nr.15: Credeți că Fiul Omului a și venit conform Luca 21:27?

Întrebarea nr.16: Cum rămâne cu slujba dvs.? Se găsește ea în Sfintele Scripturi?

Întrebarea nr.17: Predicați din predicile fr. Branham?

Întrebarea nr.18: Care este hrana duhovnicească, predicile fratelui Branham sau Biblia?

Întrebarea nr.19: Cine va înfățișa Biserica timpului de sfârșit Domnului?

Întrebarea nr.20: Cum reacționați față de cei care vă vorbesc de rău?

Întrebarea nr.21: A propovăduit fratele Branham poligamia?

Întrebarea nr.22: Ce învățați dvs. cu privire la căsătorie și divorț?

Întrebarea nr.23: Cum rămâne cu familia unui slujitor al lui Dumnezeu?

Întrebarea nr.24: Cum rămâne cu cartea "Cele 7 epoci ale Bisericii"?

Întrebarea nr.25: I-a fost descoperită fratele Branham durata fiecăreia dintre cele 7 epoci ale Bisericii?

Întrebarea nr.26: A prorocit fratele Branham că sfârșitul va veni în anul 1977?

Întrebarea nr.27: A văzut fratele Branham un calendar care se încheia cu anul 1977?

Întrebarea nr.28: Este botezul cu Duhul Sfânt echivalent cu nașterea din nou?

Întrebarea nr.29: Cum rămâne cu viziunea cortului pe care a avut-o fratele Branham?

Întrebarea nr.30: Se poate ca ceva ce a văzut fratele Branham într-o viziune să rămână neîmplinit?

Întrebarea nr.31: Ce comparație există între Israel și Biserică?

Întrebarea nr.32: În ce etapă a planului de mântuire ne aflăm acum?

Iubiți frați în Domnul, Dragi copii ai lui Dumnezeu,

Vreau să clarific de la bun început că, așa cum veți vedea și mai încolo, este absolut interzis să bazezi o învățatură pe un singur verset biblic sau pe o singură afirmație făcută de Domnul, de un apostol sau de un proroc. Este un „trebuie” dumnezeiesc ca toate lucrurile să fie fondate pe mărturia a doi sau trei martori (Deut. 19:15), pe două, trei sau mai multe versete din Scriptură. Noi nu avem o singură evanghelie, ci avem patru evanghelii, care ne dau toate confirmările necesare și un tablou complet al lucrurilor. De exemplu, dacă pentru „marea trimiteră” nu luați textele din Matei 28:16-20, Marcu 16:15-20, Luca 24:33-53 și Ioan 20:19-31, voi nu aveți imaginea completă. Și dacă nu mergeți cu aceste patru texte despre „marea trimiteră” în Fapte 2:38 și toate celelalte versete care sunt în legătură, tot nu aveți înțelegerea completă și adâncă referitoare la acest subiect, și de fapt nu aveți răspunsul privitor la modul corect de a face botezul.

Cine vrea să știe totul referitor la nașterea, viața, slujba, patimile, moartea, învierea și înălțarea la cer a Domnului și Mântuitorului nostru, trebuie să citească toate cele patru evanghelii. Cine vrea să știe că Domnul i-a învățat pe apostolii Săi despre Împărăția lui Dumnezeu timp de 40 de zile înainte de a Se înălța la cer, trebuie să citească și Fapte 1:1-3. Unele relatări care nu sunt incluse în cele patru Evanghelii, pot fi găsite mai departe în Noul Testament. De exemplu, faptul că Domnul nostru a fost înălțat la cer pe un nor poate fi citit în Fapte 1:9. Apoi, în versetul 11 ni se spune că El se va întoarce în trup, în același fel în care a fost înălțat la cer (Luca 24:50-51). În 1 Ioan 3 citim: "...când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este." Amin!

Cine vrea să afle despre întoarcerea lui Pavel la credință, despre însărcinarea și slujba lui, nu poate să se rezume doar la Fapte, cap .8. Trebuie să citească și capitolele 22 și 26 pentru a avea o viziune de ansamblu și apoi, să meargă în 1 Corinteni 15:1-11, unde apostolul Pavel, nu Petru, a relatat că Domnul Isus S-a arătat la peste 500 de frați odată, după învierea Sa. Din aceste exemple rezultă clar că nu este destul să luăm un singur verset, ci trebuie luate toate versetele care tratează și țin de același subiect.

De asemenea, trebuie să luăm seama la avertizarea dată de apostolul Pavel în 2 Corinteni 11:1-4, privitor la felul cum Satana, șarpele cel vechi, a amăgit-o pe Eva. Când el s-a adresat Evei, a adăugat un singur cuvânt, "nu", așa cum este scris în Geneza 3:1, în legătură cu ceea ce Domnul Dumnezeu îi poruncise lui Adam în Geneza 2:16. Astfel, Satana a adus-o pe Eva sub influența lui, făcând-o roabă voii sale. Dușmanul rămâne la subiectul despre care a vorbit Domnul, dar niciodată nu respectă exact cuvintele spuse de Acesta, el nu rămâne niciodată în adevărul Cuvântului original. Cuvintele au fost foarte clare, "*Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină...*" Dușmanul a semănat îndoială, spunând "*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat «Să nu măncați din toți pomii din grădină?»*" Acel singur cuvânt care a fost adăugat la ce spusese Dumnezeu inițial, a devenit mușcătura veninoasă a șarpelui. Prin aceasta, prima pereche de oameni și apoi, întreaga omenire, a fost condamnată la moarte și despărțită de Dumnezeu. Mai întâi, Fiul Omului seamănă sămânța curată, originală a Cuvântului lui Dumnezeu, și apoi, dușmanul vine imediat să-și semene propria sămânță a discordiei, prin intermediul răstălmăcirii (Matei 13). Astfel, el îi ia robi pe oameni și-i supune voii sale. Dar acum a sosit timpul ca poporul lui Dumnezeu să fie izbăvit de toate capcanele dușmanului și să fie readus în voia lui Dumnezeu.

Orice amăgire este făcută credibilă minții omenești atunci când unei afirmații i se adaugă ceva, apoi este scoasă din context și răstălmăcită. Trebuie luată în serios avertizarea de a nu adăuga și de a nu scoate din cuvintele prorociei acestei cărți (Apocalipsa 22:18-19), deoarece consecințele sunt pe veci ireversibile. Pentru fiecare întrebare biblică, pentru fiecare subiect există un singur răspuns adevărat, care poate fi găsit în versetele corespunzătoare din Scriptură. Numeroasele răstălmăciri sunt lucrarea dușmanului – consecința mâncării din pomul cunoștinței. Același lucru se aplică și numeroaselor învățături din cadrul mesajului timpului de sfârșit. Dacă introducem toate afirmațiile fratelui Branham în Scriptură pentru a afla singurul răspuns adevărat, atunci nu mai este posibil nici o neînțelegere. Atenția tuturor slujitorilor și a tuturor adunărilor trebuie să fie din nou concentrată pe armonizarea în toate privințele cu Cuvântul lui Dumnezeu și respectul deplin față de acesta, singurul absolut în cer și pe pământ. În cea mai lungă predică a sa, (de peste 6 ore), "**Cuvântul vorbit este sămânța originală**", din 18 martie 1962, vedem ce înțietate deosebită a acordat fr. Branham Cuvântului lui Dumnezeu: "...*Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsa zorile peste poporul acesta*" (n.tr. În lb. engleză, "*Căci dacă nu vor vorbi conform acestui Cuvânt, este din cauză că nu au lumina în ei.*").

Desigur, există afirmații greu de înțeles în Cuvântul lui Dumnezeu și în mesaj, de asemenea, afirmații care trebuie așezate în ordinea corectă, divină. De exemplu, Domnul nostru a spus atunci: "...*nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului...*" (Matei 10:23). Domnul a mai spus: "*Adevărat vă spun că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor muri până nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere*" (Marcu 9:1). Trebuie să citim astfel de afirmații în contextul corect, conform planului de mântuire și în împlinirea lor. Legea și prorocii au ținut până la Ioan (Luca 16:16), de atunci încolo se propovăduiește Împărăția lui Dumnezeu. În ziua de Rusalii, Duhul Sfânt s-a pogorât cu putere, așa cum fusese deja anunțat de Ioan Botezătorul în Matei 3:2 și de Domnul nostru în Matei 4:17. Biserica s-a născut, a primit viață duhovnicească și Mântuitorul proslăvit umbla în mijlocul ei. În Apocalipsa 1, Ioan L-a văzut pe Fiul Omului umblând în slava Sa, în mijlocul Bisericii Sale, reprezentată de cele șapte sfeșnice de aur.

Apostolul Pavel s-a inclus pe sine când a spus "*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați*" (1Corinteni 15:51). Acum așteptăm împlinirea acestui verset. Apostolul Petru a spus cu privire la Scripturi și la scrierile apostolului Pavel că sunt unele lucruri grele de înțeles (2 Petru 3:15-16). Nimeni n-ar trebui să îndrăznească să explice sau să facă o învățătură din ce a spus fr. Branham în afirmațiile sale dificile. De exemplu, el a spus: "*Atunci când pecețile sunt rupte și taina este descoperită, va coborî Îngerul, mesagerul, Hristos, cu un picior pe uscat și unul pe mare, având curcubeul deasupra capului Său. Rețineți, cel de-al șaptelea înger este pe pământ în momentul acestei veniri.*" Fratele Branham era pe pământ când "*Îngerul Legământului*" S-a descoperit în stâlpul supranatural de nor. Citat: "*Acel mare Înger al Legământului, Cel care a fost cu Moise în pustie, Cel care s-a întâlnit cu Pavel pe drumul Damascului, Același a permis să fie fotografiat de noi, Același care a apărut în fotografia din revista Life de ieri, același Cuvânt al aceluiași Dumnezeu...*" ("**Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**", p.92)

Vă rog să remarcăți asemănarea cu ce a spus după aceea “**Și aici el se întoarce, în cap.10, după timpul venirii...**” Ce înseamnă “după timpul venirii”? La care venire se face referire? Și ce înseamnă “se întoarce, în cap.10, după timpul venirii” ș.a.m.d.? După câteva minute, fr. Branham a adăugat: “El Și-a ales o Mireasă dintre neamuri și o va lua de aici în palat, în casa Tatălui Său, în slavă, pentru cina de nuntă, după care Se va coborî din nou pentru a Se face cunoscut fraților Săi, celor 144.000.” Predicatorii ar trebui să fie atenți la diversele afirmații, să le așeze corect în legătură cu evenimentul de care aparțin și să renunțe urgent la a-și prezenta propriile păreri! Căci niciun verset, nicio afirmație a apostolului Pavel sau a fratelui Branham nu permite o tâlcuire proprie. Dumnezeu este propriul Său interpret. El veghează asupra Cuvântului Său pentru a împlini ce a făgăduit. Poporul lui Dumnezeu ar trebui să înceteze imediat a mai crede în răstălmăcirile care circulă acum! Biserica Mireasă trebuie să fie adusă din nou în cadență, pentru a umbra din nou în armonie și unitate perfectă cu Mirele, a cărui revenire este iminentă și în conformitate cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu! Ceasul luării deciziei a sosit.

Întrebarea nr.1: Care este poziția dvs. astăzi referitoare la slujba fratelui Branham?

Răspuns: Eu cred în chemarea divină și însărcinarea lui William Branham, fie că este vorba de 11 iunie 1933, de 7 mai 1946 sau de alte experiențe supranaturale. În 1933, chestiunea principală era că mesajul care i-a fost dat va premerge a doua venire a lui Hristos. Noi asistăm la împlinirea mondială a acestui lucru în ultimii 40 și ceva de ani.

În trăirea pe care a avut-o în 7 mai 1946, punctul principal era că fratelui Branham i-au fost date două semne supranaturale, ca prorocului Moise, pentru a-i convinge pe cei din adunare de trimiterea lui directă (Exod 4:1-9). La sfârșitul anilor 40, sute de mii de oameni au beneficiat de primul semn, care îi apărea pe mână, prin care bolnavul își vedea propria boală – tumoare, cancer etc., pe spatele mâinii fratelui Branham. În momentul în care avea loc vindecarea, semnul bolii dispărea de pe mână. Cei mai buni martori pe care i-am întâlnit au fost rev. Gordon Lindsay și sora Lindsay, care mi-a spus personal cum au văzut în repetate rânduri manifestarea acestui dar în timpul celor 3 ani când au călătorit adesea cu fr. Branham.

În anii '50 și '60, milioane de oameni au fost martorii celui de-al doilea semn supranatural, cunoscut sub numele de “Semnul lui Mesia” (vezi **Scrisoarea Circulară, primăvara 2005**). Eu însumi sunt un martor ocular, deoarece am participat la adunările fratelui Branham din Europa și din SUA și pot depune mărturie cu privire la această slujbă extraordinară în fața lui Dumnezeu și a întregii omeniri. Darul profetic infailibil pe care Dumnezeu i l-a dat acestui om a fost confirmat în mod divin. Fratele Branham a condus milioane de suflete la Hristos și mii au fost vindecați și mântuiți datorită credinței lor.

Întrebarea nr.2: Care sunt exact cuvintele însărcinării date lui William Branham?

Răspuns: “Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, mesajul care îți este dat tie va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos.”

Fratele Branham a repetat aceasta de încă 40 de ori. De ce a fost schimbată această afirmație, totuși, în următoarea: “Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a Domnului, așa ești tu trimis să premergi a doua Lui venire”? Acest text modificat a fost chiar gravat în interiorul ușii de la intrarea casei fratelui Branham din Tucson. Cine de pe acest pământ este autorizat să facă o asemenea modificare și prin urmare, să nege însărcinarea originală, și anume că mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos? Astfel de frați preferă să-i impute acest neadevăr fratelui Branham de 41 de ori, cu toate că el însuși a spus că mesajul va premerge revenirea lui Hristos. El chiar a subliniat-o când a vorbit de această mare însărcinare, “**Nu eu voi fi premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul**” (“Mărturie”, Porto Rico, 02.10.1959). Acum, cine spune adevărul? Acei bărbați care l-au cunoscut pe fr. Branham personal sau William Branham care l-a cunoscut pe Domnul personal? Ce-i motivează pe acești bărbați să inducă în eroare poporul și să-i lege duhovnicește prin propriile lor păreri? Ei fac referire la slujba trecută a prorocului și presupusa lui slujbă viitoare, trecând peste ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Întrebarea nr.3: Care este convingerea dvs. cu privire la mesajul timpului de sfârșit?

Răspuns: Cred din toată inima și din tot sufletul adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu propovăduit de William Branham, cunoscut sub numele de “Mesajul timpului de sfârșit”. Ca apostolul Ioan, pot și eu să spun: “Vestea (n.tr. În lb. engleză, mesajul) pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim...” Cred “Mesajul timpului de sfârșit” care este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu sută la sută. Mesajul este Cuvântul original al lui Dumnezeu descoperit, cu toate făgăduințele date Bisericii lui Isus Hristos. Totuși, nu cred niciuna din diversele răstălmăcirii și tâlcuiri prezentate de unii indivizi sub eticheta înșelătoare “Mesajul timpului de sfârșit”. Tot ce vine de la Dumnezeu va fi în limitele Cuvântului lui Dumnezeu. Nu va provoca niciodată o ruptură, dimpotrivă, va sprijini unitatea adevăraților credincioși în fiecare oraș și țară.

Întrebarea nr. 4: Îl corecțați pe proroc în anumite puncte?

Răspuns: Cum poate cineva să-și închipuie că așa îndrăzni să mă ating de infailibila slujbă profetică! Totuși, când vine vorba de învățături, și, de exemplu, am în fața mea peste 70 de afirmații despre cele 7 tunete și alte multe afirmații pe care fratele Branham le-a făcut cu privire la diverse subiecte biblice în unele din predicile lui, n-am altă alegere decât să mă duc cu ele înapoi la Cuvânt. La o întrebare biblică există un singur răspuns corect. Diversele afirmații făcute cu privire la un subiect arată că acesta nu fusese încă pe deplin descoperit sau corect plasat.

Noi vedem slujba profetică desăvârșită, confirmată de viziunile pe care le-a avut fr. Branham, apoi vedem că el a continuat ca predicator, cu slujba evanghelică. De asemenea, putem vedea că el aștepta lucrurile mărețe pe care Dumnezeu urma să le facă. El a fost, într-adevăr, prorocul făgăduit în Maleahi 4:5-6, confirmat de Hristos, Domnul nostru, în Matei 17:11 și Marcu 9:12. El urma să întoarcă inimile copiilor lui Dumnezeu la învățăturile autentice ale părinților apostolici și să reazeze toate lucrurile în cadrul Bisericii lui Isus Hristos în ordinea inițială. Prorocii vestiseră toate lucrurile, dar numai apostolii și învățătorii au putut să le așeze conform planului de mântuire. Noi trebuie să respectăm decizia lui Dumnezeu de a așeza diverse slujbe pentru zidirea Bisericii (Efeseni 4:7-16 și altele). Doar acum toată informația care lipsea înainte poate fi pusă cap la cap și introdusă în modelul divin.

Întrebarea nr.5: Care este absolutul dvs., Biblia sau mesajul?

Răspuns: Ce întrebare! Absolutul meu este același cu al fratelui Branham – Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac. Fr. Branham a chiar stat în fața adunării, și-a ridicat Biblia și a spus: „Acesta este absolutul meu!” O asemenea întrebare este fără sens: adevărata esență a mesajului este Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, care conține întregul plan de mântuire de la început la sfârșit, în special făgăduințele pentru acest timp. De aceea, mesajul este Cuvântul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu este mesajul. Oricine vrea să le separe este cu siguranță amăgit și în afara rânduielii divine. Când predicatorii îi atribuie fratelui Branham afirmații pe care nu le-a făcut, care sunt contrare învățaturii Scripturii, îl fac un proroc mincinos și faptul că ei nu respectă Scriptura devine evident. Presupusa lor „descoperire” este dată pe față ca fiind nebunie.

Întrebarea nr.6: Învățați diferit față de ce învăța fratele Branham?

Răspuns: Unii oameni ar putea avea impresia că învăț diferit, dar, așa cum am afirmat mai sus, adevărul este că întotdeauna a trebuit să învăț conform întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Eu am toate cele 1159 de predici ale fr. Branham pe care le-am ascultat, prin urmare cunosc diversele afirmații pe care le-a făcut referitor la anumite subiecte.

De exemplu, fr. Branham a vorbit de o perioadă de șapte ani, în special în cele trei predici despre „**Cele 70 de săptămâni ale lui Daniel**”. El a pus toată adunarea să spună cu voce tare: „O săptămână egal șapte ani” (pag. 108), și apoi, a vorbit, accentuând, despre trei ani și jumătate. Într-un asemenea caz, sunt obligat să verific această cu Cuvântul lui Dumnezeu. Când el s-a referit la întreaga perioadă de timp dintre răpire și Împărăția de 1000 de ani, a vorbit apoi despre șapte ani, iar când se referea la slujba celor doi proroci făgăduiți evreilor, el a vorbit despre trei ani și jumătate.

Când învățăm, nu este suficient să cităm afirmațiile, trebuie să le și așezăm în contextul corect care ne este arătat în Sfintele Scripturi. Vă rog să examinați acest citat: „În clipa în care El începe cea de-a șaptezecă săptămână sau cei șapte ani, Biserica este deja plecată. Puteți s-o vedeți, prieteni? Ridicați-vă mâinile, dacă puteți s-o vedeți... În clipa în care El începe cea de-a șaptezecă săptămână sau cei șapte ani, Biserica este plecată. Acum, fiți atenți, citez din nou- re-citez, ca să n-o uitați. Aceasta este ceea ce Duhul Sfânt mi-a pus pe peniță, în timp ce scriam...” (pag. 140, paragrafele 189-192).

Acum, remarcați întrebarea 18 din ediția englezească a cărții „**Cele 7 peceti**”, pag. 492, „Când a fost confirmat legământul din Daniel 9:27 timp de o săptămână?” Răspuns: „Jumătate din el a fost confirmat, ca legământ, când Isus Hristos era pe acest pământ, predicând evreilor.” Aici el a repetat ce au spus și alții înaintea lui. Haideți să examinăm cu claritate Daniel 9:24-27, unde sunt descrise cele 70 de săptămâni, care sunt împărțite în 3 etape: 7+62+1. „Așa vorbește Domnul”, din Scriptură, cu privire la Hristos, Mesia, este următorul: „*După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit și nu va avea nimic* (n.tr. în lb. engleză, „dar nu pentru El însuși...”). Desigur, acest lucru s-a întâmplat pentru noi, pe crucea de pe Golgota. Imediat după aceasta, în a doua parte a versetului 26 citim: „*Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș...*” Aceasta se referă la domnul roman, Titus, care a venit cu armata lui și a nimicit cetatea și templul în anul 70 d. Hr.. În versetul 27, se spun următoarele despre antihrist, nu despre Hristos: „*El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare...*”

Domnul nostru a făcut un legământ veșnic cu noi prin sângele legământului vărsat pe crucea de la Golgota (Matei 26:28; Marcu 14:24 ș.a.). Oricine citește cele 431 de „**Întrebări și răspunsuri**”, de exemplu, în cărțile COD, va descoperi că fr. Branham a făcut diverse afirmații în predicile sale. Scriptura spune că Unsul, Mesia, va fi stârpit după cele 62 de săptămâni, care au fost precedate de primele 7 săptămâni (Daniel 9:26). Prima parte a acestui verset, așa cum am arătat-o, se referă la Isus Hristos, Mesia, și a doua parte, la domnitorul roman. Daniel 9:27 se referă exclusiv la Antihrist, iar legământul de șapte ani despre care se vorbește aici va fi un „tratament roman” asupra

Jerusalimului. În prima jumătate a celei de a șaptezecă săptămâni, cei doi proroci vor avea slujba lor (Apoc. 11), iar în a doua jumătate, după ce legământul este rupt, Antihristul va domni 42 de luni cu toată brutalitatea și va face război cu sfinții (Apoc. 13:1-10). În timpul acelei persecuții, martirii evrei vor trebui să-și dea viața pentru a se împlini a doua parte a peceții a cincina (Apoc. 6:9-11). Aceasta este conform cu „Așa Vorbește Domnul” în sfântul Său Cuvânt.

Întrebarea nr. 7: Credeți în deschiderea celor șapte peceți?

Răspuns: Da, cred în deschiderea supranaturală a peceților. Fratele Branham mi-a spus personal la începutul lui decembrie 1962 că se va muta în Tucson cu familia sa, în ianuarie 1963. Lui i-a fost spus într-o viziune că atunci când primăria va începe lucrările pe strada unde locuia el, când va fi pus gardul pe gazonul lui și când grederile și mașinile de răzuit se vor mișca în sus și în jos pe stradă, acela va fi timpul în care el se va muta în Tucson. Am văzut cu ochii mei gardul așezat pe gazon și buldozerele mișcându-se în sus și în jos pe strada Ewing Lane. În 22 decembrie 1962, fratele Branham a avut viziunea despre apariția norului supranatural, la care s-a referit în predica sa din 30 decembrie 1962. Apoi, pe 28 februarie 1963, i-a fost spus din norul supranatural să se întoarcă la Jeffersonville pentru deschiderea peceților.

Întrebarea nr. 8: A fost descoperită și pecetea a șaptea?

Răspuns: Oricine citește sau ascultă cu atenție ceea ce a spus fratele Branham va afla că de fiecare dată el a citit textul complet care se referea la primele șase peceți. Singura excepție este pecetea a șaptea, din care a citit doar primul verset din capitolul 8, despre acea jumătate de oră de liniște din ceruri (24 martie 1963). El a legat pecetea a șaptea de un număr de evenimente diferite. A vorbit despre sfârșitul epocii Bisericii, despre sfârșitul trâmbițelor, despre sfârșitul potirelor, până la sfârșitul tuturor acestor lucruri. Oricine citește textul din Apocalipsa 8, de la versetul 2, va afla conținutul peceții a șaptea, în special despre cei șapte îngeri, care se pregătesc să sune din cele șapte trâmbițe.

-Sunt șapte îngeri pentru cele șapte biserici (Apoc. cap. 1-3).

-Sunt, apoi, cei șapte îngeri care sună din trâmbiță (Apoc. cap. 8-11).

-Apoi sunt cei șapte îngeri care varsă potirele mâniei (Apoc. cap. 15-16). Toți aceștia sunt așezați în rânduiala lor divină.

Citat: „Primele trei capitole ale Apocalipsei descoperă toate întâmplările care privesc Biserica. Apoi, din capitolul 3 până în capitolul 19 al Apocalipsei, Biserica nu mai este văzută. Biserica este răpită în capitolul 4 din Apocalipsa și se întoarce în capitolul 19 al Apocalipsei, Mireasa și Mirele vin împreună pe pământ. Și apoi, din capitolul 19 până la sfârșitul capitolului 22, toate se derulează în timpul Împărăției de 1000 de ani și ce se va întâmpla în anii ce urmează. **Între capitolele 4 și 19, Dumnezeu se ocupă cu Israel**” (Sărbătoarea trâmbițelor, pag. 6-7). Fratele Branham a accentuat aceasta în mod repetat. Vă rog, marcați aceste cuvinte cu majuscule: **„CAPITOLELE 4 PÂNĂ LA 19 INCLUD CAPITOLELE 8, 9, 10 și 11.”** În acele patru capitole nu este nimic care să aparțină sau care să se ocupe de Biserică, așa cum a spus-o fratele Branham în diferite rânduri.

Când scaunul harului se schimbă în scaun de judecată conform peceții a șaptea (Apoc. 8:2-5), nu mai există un mijlocitor și niciun avocat care să primească rugăciunile sfinților. Atunci, focul de pe altarul de aur este aruncat pe pământ. Urmează, apoi, tunete și fulgere (v. 5). Fratelui Branham i s-a spus că cele șapte trâmbițe nu aparțin epocilor Bisericii.

Citat: „...Imediat după aceasta, îngerii Domnului au apărut și mi-au spus despre cele șapte trâmbițe – sau despre cele șapte peceți. ...Acolo Duhul Sfânt mi-a descoperit aceasta pentru a-mi arăta motivul pentru care acest lucru nu este folositor pentru Biserică în acest moment, pentru că nu are absolut nimic a face cu Biserica...Israelul se adună când sună trâmbițele. Trâmbițele sunt pentru Israel. Amintiți-vă că fiecare trâmbiță a sunat în timpul celei de a șasea peceți. Cât de desăvârșite sunt atunci a șaptea trâmbiță și a șaptea pecete!” (Sărbătoarea trâmbițelor, 19 iulie 1964, pag. 8).

Întrebarea nr. 9: Credeți că Apocalipsa 10:1-7 s-a împlinit?

Răspuns: Apocalipsa 10 nu s-a împlinit încă. Așa cum am văzut, nu are absolut nici o legătură cu Biserica. Fratele Branham a fost mesagerul ultimei epoci a Bisericii (Apoc. 3:14-22), nu al șaptelea inger cu trâmbița. El s-a referit la Apocalipsa 10 pentru că este singurul capitol care vorbește despre șapte tunete. Dar noi recunoaștem natura profetică a celor două evenimente speciale, care rămân separate unul de altul. De exemplu, Matei a arătat împlinirea textului din Osea 11:1 în capitolul 2, versetul 15 cu referire la Isus, „*Am chemat pe Fiul Meu din Egipt...*”, dar care nu a anulat Exod 4:22-23: „*Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut...Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească...*” Versetele profetice permit o dublă aplicare, dar fiecare trebuie lăsată în contextul de care ține, conform planului de mântuire. Împlinirea capitolului 10 din Apocalipsa a fost anunțată dinainte, așa cum se poate remarca din următoarele pasaje care fac referire la acest eveniment special. Încă odată ni se arată obligativitatea ca totul să fie bazat pe două sau mai multe versete. Primul cuvânt-cheie este „răcnește”.

„...*a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu!*” (Apoc. 10:3)

„Domnul va răcni de sus; din Locaşul Lui cel sfânt va face să-I răsunе glasul...” (Ieremia 25:30)

„Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuşi va răcni, şi copiii vor alerga tremurând de la apus.” (Osea 11:10)

„Domnul răcneşte din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile şi pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, şi ocrotirea copiilor lui Israel.” (Ioel 3:16)

„Domnul răcneşte din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim...” (Amos 1:2)

Următorul cuvânt-cheie este „a jurat”.

„Şi îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ, şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer, şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă” (Apoc. 10:5,6).

„Şi am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el şi-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă şi mâna stângă, şi a jurat pe Cel ce trăieşte veşnic, că va mai fi o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme...” (Daniel 12:7). Este scris foarte clar că din momentul în care are loc acest eveniment există doar trei ani şi jumătate până la sfârşitul ultimei perioade de timp. Este o sincronizare perfectă!

Când Domnul vine ca Înger al Legământului, va pune un picior pe mare şi unul pe uscat pentru a Şi le revendica, ca proprietar iniţial. Doar atunci se vor auzi glasurile celor şapte tunete. Noi trebuie să înţelegem că fiecare verset se va împlini literal, inclusiv a doua parte din Maleahi 3:1 şi 2, pentru că nu s-a împlinit la prima venire a lui Hristos şi, de aceea, nu este menţionat niciodată în Noul Testament. În momentul în care are loc acest eveniment mareţ, se vor împlini următoarele: „Şi deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutaţi: Solul legământului, pe care-L doriţi; iată că vine, zice Domnul oştirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămânea în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, şi ca leşia nălbitorului.” Această venire ca Înger al Legământului, aşa cum este descrisă în detaliu în cele şapte versete susmenţionate, trebuie să fie aşezată corect, acolo unde o plasează Scriptura, şi anume, în legătură cu Israelul. Căci în acel timp, Templul va fi deja rezidit şi măsurat conform Apocalipsa 11:1-2, după care se va aşeza în el Îngerul Legământului, care este Domnul Oştirilor. Amin.

Întrebarea nr.10: Credeţi că fratele Branham a primit descoperirea celor şapte tunete?

Răspuns: Iată ce a spus fratele Branham cu privire la acest subiect într-una din ultimele sale predici, din 15 august 1965: „...aşteptaţi doar până ajungem să deschidem uşile şi peceţile şi cele şapte tunete.” El vorbea despre cele şapte tunete în special în legătură cu evenimentul supranatural care a avut loc în 28 februarie 1963, când a auzit şapte sunete asemănătoare unor sunete de tunete şi când i s-a arătat norul supranatural. Dr. James Mc Donald de la Universitatea din Tucson a studiat fotografiile care au fost făcute cu ocazia aceluia eveniment şi revistele *Science* (19 aprilie, 1963) şi *Life* (17 mai, 1963) au publicat articolele lui. În acelaşi context al acestei trăiri, fratele Branham vorbea despre credinţa de răpire, numele cel nou care urma să fie descoperit şi, de asemenea, lega această trăire de alte evenimente importante.

Cele şapte tunete din Apocalipsa 10 trebuie lăsate în contextul în care au fost puse în mod divin, pentru că îşi vor face de auzit glasurile doar când Îngerul Legământului vine la Israel (**Cele şapte peceţi**, pag. 72). Învăţătura că cele şapte peceţi sunt „cele şapte virtuţi” sau „cei şapte mari bărbaţi” sau vreo altă răstălmăcire trebuie respinse, pentru că sunt pur şi simplu nişte răstălmăciri ale anumitor indivizi care le aduc lor beneficii, dar nu au nici o bază scripturală.

După ce fratele Branham a predicat cele şapte peceţi, i s-a spus să se întoarcă în tabernacol şi să spună câteva lucruri importante, printre care era şi următoarea afirmaţie: „...nimeni nu ştie când El va reveni; de asemenea, nimeni nu ştie taina celor şapte tunete” (**Cartea Peceţilor**, pag. 576).

Predicatori, abandonaţi acest subiect şi lăsaţi problema în mâna lui Dumnezeu! Lui Ioan i s-a interzis să scrie ce au glăsuat cele şapte tunete, prin urmare, acest lucru nu a devenit parte a Cuvântului scris al lui Dumnezeu, şi, prin urmare, nu poate fi predicat mai departe. Aceasta este AŞA VORBESTE DOMNUL în Cuvântul Lui. Nouă ne-a fost poruncit să păzim doar acele lucruri care sunt scrise (Apocalipsa 1:1-3) şi ne este interzis să adăugăm cuvintelor prorociei acestei cărţi (Apocalipsa 22:16-21). Nu este aceasta o avertizare suficient de clară?

Întrebarea nr.11: De ce a vorbit fratele Branham în repetate rânduri despre „a treia tragere”?

Răspuns: Termenul „a treia tragere” face referire la a treia şi ultima parte a slujbei lui. Citat: „PRIMA TRAGERE - vindecarea, A DOUA TRAGERE - prorocia. A TREIA TRAGERE, DESCOPERIREA CUVÂNTULUI, DESCOPERIREA TAINELOR...” (**Golden Nuggets (Pepite de aur)**, pag. 158). În 28 februarie 1963, fratele Branham a auzit şapte detunături puternice, trăire la care s-a referit cu numele de cele şapte tunete sau cele şapte

detunături. De fapt, el a bătut de șapte ori în amvon cu pumnul și a spus: „Cele șapte detunături consecutive au fost atât de puternice și ele încercau să exprime ceva” (A șaptea pecete, 24 martie, 1963). Apoi, a vorbit despre taina pe care Satana nu o cunoaște și despre a treia tragere – predicarea către cei pierduți pe vecie. El a vorbit despre Sabia Împăratului care i-a fost pusă în mână și a făcut din nou afirmația: „Aceasta este a treia tragere.” El s-a referit și la slujba Cuvântului Vorbit.

Cel mai important este să facem deosebirea între cele șapte tunete care s-au auzit când el era pe Sunset Mountain, înainte de deschiderea celor șapte pecete și cele șapte tunete din Apocalipsa 10, care vor avea loc doar când Îngerul Legământului coboară cu cartea deja deschisă în mână. Glasul lui Dumnezeu se aude ca o detunătură puternică: „...*tună cu glasul Lui mareț; ...Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat ;face lucruri mari pe care noi nu le înțelegem*” (Iov 37). (Vezi și Exod 20:18; Ioan 12:28-29; Evrei 12:18-19; ș.a.).

Întrebarea nr.12: De ce s-a referit fratele Branham în repetate rânduri la Apocalipsa 10, versetul 7?

Răspuns: Este destul de ciudat că aproape jumătate din întrebări sunt legate într-un fel sau altul de Apocalipsa, cap. 10. Încă o dată, trebuie să fim foarte atenți la ce a spus el. Întotdeauna a vorbit la plural când s-a referit la Apocalipsa 10:7, întotdeauna a vorbit despre „taine”, și nu despre singura „taină”, care este „taina lui Dumnezeu”. Fratele Branham a făcut aceasta pentru că era mesagerul ultimei epoci a bisericii, prin care au fost descoperite toate tainele ascunse în Cuvânt. În predica lui, „**Domnilor, acesta este timpul?**”, din 30 decembrie, 1962, el menționează foarte clar 17 dintre tainele care au fost descoperite, începând cu „taina Împărăției cerului” și încheind cu „taina Stâlpului de foc care se întoarce”. Isus Hristos este taina lui Dumnezeu. Aceasta o găsim confirmată în 1 Timotei 3:16, unde citim despre „taina lui Dumnezeu”, la singular. Evreii n-au acceptat descoperirea și manifestarea singurului Dumnezeu adevărat în Isus Hristos și nu o văd până în ziua de astăzi, în timp ce Biserica Nou-testamentară a cunoscut taina lui Dumnezeu de la început (Coloseni 2:2-3; ș.a.).

În clipa în care această mare taină a lui Dumnezeu se va încheia, vor fi incluși și evreii în planul de mântuire, așa cum le-a fost descoperit slujitorilor Săi, prorocii. Când se face referire la Biserica Nou-testamentară, noi citim despre apostoli și proroci (Efeseni 3:5; ș.a.), pentru că Biserica lui Isus Hristos este zidită pe temelia apostolilor și a prorocilor (Efeseni 2:20). Dar când ceva le este destinat evreilor, atunci se aplică în mod deosebit, „*după cum le-a fost descoperit slujitorilor Săi, proroci.*”

După anunțul din Apocalipsa 10:7, Ioan a trebuit să mănânce cartea deschisă și i-a fost dată porunca: „*Tu trebuie să prorocști din nou...*” În capitolul 11, cei doi proroci pentru Israel prorocesc timp de 42 de luni în Ierusalim, adică timp de trei ani și jumătate. Nu este suficient de clar?

În capitolele 8 și 9, sunt descrise judecățile celor șase trâmbițe, iar în capitolul 10 este vestită a șaptea trâmbiță. Împlinirea propriu-zisă urmează în capitolul 11, de la versetul 15: „*Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.*” Noi trebuie să respectăm ordinea divină care ne este arătată în Cuvântul lui Dumnezeu. Imediat după ce sună cea de-a șaptea trâmbiță, citim despre mânia care urmează să vină și despre timpul judecății și despre cum va răsplăti „*pe robii Tai proroci, pe sfinți...*” (Apocalipsa 11:15-19).

Trebuie remarcat că, în legătură cu a șaptea pecete și cei șapte îngeri cu trâmbițe, cuvântul evreiesc „**shofar**” pentru trâmbiță este folosit de 11 ori de la capitolul 8, versetul 2, trecând prin capitolele 9 și 10:7, până la capitolul 11, versetul 15. Ultimele trei trâmbițe sunt vestite în Apocalipsa 8:13 și sunt numite „sunete”, ca în Apocalipsa 10:7: „*Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care au să mai sune*”, „*ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna...*”

Întrebarea nr. 13: „Credeți în slujba unui al optulea mesager?”

Răspuns: Nu, cu siguranță nu cred în nici un bărbat care pretinde a fi cel de-al optulea mesager sau în ceea ce are el de zis. Conform Apocalipsa 1:20, există doar 7 stele, 7 îngeri pentru cele 7 biserici, și sunt în mâna dreaptă a Domnului. Orice al optulea mesager nu poate fi decât în mâna stângă sau în buzunarul stâng al altcuiva, deoarece nu este nicio făgăduință pentru el în Sfânta Scriptură. De asemenea, nu mai este nici o făgăduință pentru biserică cu privire la vreun Iosua, Elisei sau alt proroc. Toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu din acest timp stau pe aceeași temelie și propovăduiesc adevărul Cuvânt al lui Dumnezeu – mesajul acestui ceas, care premerge a doua venire a lui Hristos.

Întrebarea nr. 14: Credeți în învățătura „parousiei/venirii”?

Răspuns: La această întrebare dau întotdeauna același răspuns: Când vine Domnul, eu voi urca în slavă împreună cu toți sfinții. Fiecare venire a Domnului este o realitate și presupune o prezență personală, în trup. Termenul „parousia” în sine înseamnă *venire* în trup. Atâta timp cât Biserica Mireasă este pe pământ, Mirele încă nu a venit. Când Domnul sosește ca Mire, cei morți în Hristos vor învia mai întâi, iar apoi noi, cei vii, vom fi schimbați și, împreună, vom fi luați sus pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh (1 Tesaloniceni 4:13-18). Nu există nicio făgăduință în Cuvântul lui Dumnezeu care să spună că Hristos va veni și va sta pe pământ cu noi pentru o vreme

înainte să aibă loc răpirea. De fapt, noi suntem avertizați „...atunci dacă vă va zice cineva: *Iată, Hristosul este aici sau acolo, să nu-l credeți!*” (Matei 24:23). Căci este scris: „...cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Matei 24:27). De asemenea, nu există nicio făgăduință că revenirea Lui începe în momentul deschiderii peceților sau că scaunul îndurării se va transforma într-un scaun de judecată în acel moment.

Învățăturile nescipturale sunt bazate pe neînțelegeri și pe răstălmăciri. Fratele Branham a spus: „Mai întâi este răspândit mesajul, pâinea vie a vieții care scoate Mireasa la iveală... Este un mesaj care adună poporul, îl unește. Mesajul este răspândit mai întâi. Acum este timpul adunării de untdelemn în candelă. Treziți-vă și umpleți-vă candelă! A câta strajă din noapte a fost aceasta? A șaptea, nu a șasea, a șaptea. Iată, vine Mirele! Treziți-vă și umpleți-vă candelă!” Observați cum Duhul Sfânt a călăuzit de la 1 Tesaloniceni 4 la Matei 25, unde citim despre strigătul de la miezul nopții. Este un strigăt de trezire, căci toate cele zece fecioare adormiseră. Și, conform versetului 10, cele care sunt gata când vine Mirele, vor intra cu El în odaia de nuntă. Putem citi despre nunta Mielului în Apocalipsa 19:1-10. Cine desparte nunta de ospățul de nuntă trebuie să citească mai întâi Matei 22, unde acești termeni sunt folosiți alternativ pentru a desemna același eveniment. Nunta și ospățul de nuntă au loc în cer (Apocalipsa 19:1-10), nu pe pământ. Biserica Mireasă din toate timpurile va fi prezentă la ospățul nunții Mielului, împreună cu Avraam, Isaac, Iacov și toți cei mântuiți.

Întrebarea nr.15: Credeți că Fiul Omului a venit deja conform Luca 21:27?

Răspuns: Nu, cu siguranță nu cred că Fiul Omului a venit deja. Eu cred că Fiul Omului s-a descoperit în același fel și cu același semn al lui Mesia în cadrul acestei slujbe profetice, așa cum a făcut când a fost pe acest pământ (Luca 17:30). În Ioan, capitolul 1, s-a manifestat cu Natanael și Simon Petru, în Ioan 4 cu femeia de la fântână, în Matei 21, cu ucenicii, care i-au adus măgărița și măgărușul pentru ca Zaharia 9:9 să se împlinescă. Venirea despre care se vorbește în Luca 21:27 nu este deloc legată de venirea Mirelei pentru a-și lua Mireasa acasă, înainte de necazul cel mare. Acea venire a Fiului Omului va avea loc după necazul cel mare, „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei...Atunci se va arăta în cer (nu pe pământ) semnul Fiului omului, toate semnițele pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:29-30; Marcu 13:24-32; Luca 21:25-33). Aceste lucruri, cu siguranță, nu s-au întâmplat încă. Această venire mai trebuie comparată cu Daniel 7:13 și Apocalipsa 1:7: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semnițele pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin!” Acest eveniment mareț va include toate națiunile și, în special, pe evrei, căci ei sunt cei care se vor uita la Cel pe care L-au străpuns (Zah.12:10).

Întrebarea nr. 16: Cum rămâne cu slujba dvs.? Se găsește ea în Sfânta Scriptură?

Răspuns: Dacă slujba pentru care m-a rânduit Domnul n-ar putea fi găsită în Scriptură, n-aș avea dreptul divin de a mă afla în slujba Lui. „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători...” (1 Corinteni 12:28). Fratele Branham a spus: „Nici un om nu are dreptul să predice decât dacă este ca Moise, dacă L-a întâlnit pe pământul sfânt...” (**Căminul viitor**, pag. 37). Fiecare bărbat care a fost chemat de Dumnezeu cunoaște ziua, ceasul și locul chemării sale, precum și cuvintele exacte ale însărcinării sale. Mărturia mea este cunoscută peste tot în lume. A fost publicată în ediția germană a revistei „Voice of Healing” (Glasul Vindecării) din martie 1963. Doi martori, Fred Sothman și Banks Woods, au fost prezenți în data de 3 decembrie 1962 când fratele Branham, prin descoperire divină, a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce îmi spusese mie Domnul în 2 aprilie 1962. Nu voi uita niciodată când prorocul a spus: „Frate Frank, tu nu ai înțeles corect ceea ce ți-a spus Domnul. Tu ai crezut că va veni o foamete naturală și ai depozitat hrană naturală.” Apoi, a continuat: „Domnul va trimite o foamete după auzirea Cuvintelor Lui. Hrana pe care tu trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu pentru acest ceas...el se găsește în mesajele care sunt înregistrate pe benzi...dar așteaptă cu împărțirea hranei până primești și restul.” Însărcinarea pe care am primit-o este dublă: Unu, să mă duc din oraș în oraș și să predic Cuvântul (2 Timotei 4:1-5) și doi, să împart hrana duhovnicească.

Providența divină a făcut ca fratele Don Bablitz să vină să mă vadă în timpul șederii mele în Edmonton, în casa familiei Wittmeier de pe bulevardul 137, în august, 1976. El a fost cel care, împreună cu o echipă de oameni, mi-a trimis predicile tipărite ale fratelui Branham, timp de ani de zile, la diversele adrese unde mă aflam, în funcție de vizitele pe care le făceam în numeroase țări. În acea duminică dimineața, a spus dintr-o dată: „Frate Frank, noi vedem slujba fratelui Branham în Scriptură. Cum rămâne cu slujba ta? Se găsește ea, de asemenea, în Scriptură?” L-am întrerupt și am spus: „Te rog să te oprești. Nu spune asta. Cum ar putea fi slujba mea în Scriptură?”

Puteți s-o credeți sau nu, dar a doua zi m-am trezit devreme, m-am îmbrăcat, m-am așezat pe marginea patului și mi-am aplecat să-mi iau Biblia, când, din partea mea dreaptă – așa cum s-a întâmplat întotdeauna – Domnul mi-a vorbit aceste cuvinte cu multă autoritate: „Slujitorul Meu, te-am rânduit să distribui hrana conform Matei 24:45-47.” Până în acel moment, nu dădusem atenție acelor versete, darămite să le pun în legătură cu distribuirea hranei duhovnicești din acest timp. Dumnezeu a spus că va trimite o foamete după auzirea Cuvintelor

Domnului (Amos 8:11). De aceea, fratelui Branham i s-a spus să depoziteze hrana duhovnicească care este distribuită acum. Astfel, slujba care mi-a fost încredințată mie de Dumnezeu este în legătură directă cu slujba fratelui Branham. Una este să depozitezi hrana bogată în coșuri, așa cum i-a fost arătat fratelui Branham, și alta este să împărtășești hrana preparată cu poporul, la masa Domnului. Toți frații care au primit cu adevărat o chemare divină să slujească în casa lui Dumnezeu rămân în Cuvânt și au partea lor în împărțirea hranei duhovnicești peste tot în lume.

Întrebarea nr. 17: Predicați predicile fratelui Branham?

Răspuns: Nu, nu predic predicile fratelui Branham, ele au fost deja predicate. Eu le traduc și le public. Ele pot fi citite sau ascultate de toți cei care doresc să-și hrănească sufletul. Eu predic din Biblie, dar, de asemenea, mă refer la afirmații făcute de proroc în predicile lui, după călăuzirea Duhului Sfânt.

Întrebarea nr. 18: Care este hrana duhovnicească, predicile fratelui Branham sau Biblia?

Răspuns: Cui i-a putut trece prin cap o asemenea întrebare? Rămâne veșnic valabil cuvântul care spune că omul duhovnicesc nu poate trăi numai cu pâine, ci cu pâinea care s-a pogorât din cer (Ioan 6:32-59). Hrana duhovnicească este Cuvântul lui Dumnezeu, ne întărește în a face voia lui Dumnezeu (Ioan 4:34). Fie că citim din Biblie sau predicăm din Biblie, Cuvântul va împlini în credincioșii aleși scopul pentru care a fost trimis. În predicile fratelui Branham, găsim Cuvântul descoperit, care este mana proaspătă și ascunsă pentru cei aleși. Prin urmare, scopul divin al acestei slujbe este împlinit, și anume de a include atât partea profetică cât și cea de învățătură.

Întrebarea nr. 19: Cine va înfățișa Biserica ultimelor zile înaintea Domnului?

Răspuns: Apostolul Pavel a dorit să înfățișeze deja în timpul său înaintea lui Hristos o Biserică biruitoare (2 Corinteni 11:2-4). Totuși, s-a temut ca nu cumva așa cum șarpele a amăgit-o pe Eva, și mințile credincioșilor să fie stricate de la curăția și credințioșia față de Hristos. Apoi, el a arătat cum este adusă amăgirea de cei care predică un alt Isus, care au primit un alt duh și care propovăduiesc o altă evanghelie. Conform Efeseni 5:26-27, Isus Hristos însuși va fi Cel care „...va înfățișa înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură...” Chiar și cel mai mare bărbat al lui Dumnezeu nu poate decât să predice Cuvântul, dar Domnul este Cuvântul. El și-a răscumpărat Biserica, El îi cheamă afară pe cei aleși și El este Acela care va încheia lucrarea de răscumpărare. Cei care predică vor fi judecați în prezența celor cărora le-au predicat, conform trăirii fratelui Branham de când a fost dus dincolo de perdeaua timpului. Aceasta este în conformitate cu Romani 14:7-12 și 2 Corinteni 5: 9-10. Apostolul Pavel a spus: „Căci cu toții vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.”

Întrebarea nr. 20: Cum reacționați față de cei care vă vorbesc de rău?

Răspuns: Nu reacționez deloc. Asta îmi dă șansa să-i binecuvânteț pe cei care nu-și pot stăpâni invidia. Soarta mea este asemănătoare cu cea a celorlalți slujitori ai lui Dumnezeu care au predicat Cuvântul. Așa cum scrie apostolul Pavel, „...în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul...” (2 Corinteni 6:8). Când, de exemplu, neadevărurile și batjocura sunt vehiculate în publicația *Contender* (Luptătorul) sau într-o carte despre cele șapte tunete sau în scrisori deschise, sau chiar de la amvoane sau pe internet, doar cu scopul de a submina autoritatea divină a acestei slujbe trimise de Dumnezeu, atunci eu știu că Satana îi folosește pe acei oameni. El a făcut aceasta împotriva tuturor slujitorilor lui Dumnezeu.

Domnul Isus care m-a chemat, îmi dă puterea să împărtășesc zilnic adevărul Cuvânt al lui Dumnezeu cu toți adevărații credincioși. În ciuda ocării pe care trebuie s-o port, nu pot decât să le doresc binele vechilor și noilor dușmani ai adevărului. Liderii religioși au fost cei care, pe timpul lor, i-au persecutat pe proroci, pe Domnul și pe apostoli; dar, de fapt, ei erau orbi din punct de vedere duhovnicesc și încercau să-i conducă pe orbi.

Natura adevărată a seminței se va manifesta. Nu poți culege smochine dintr-un scaiete, nici nu poți scoate apă bună și apă rea din aceeași fântână. Unii iubesc cum a iubit Cain (1 Ioan 3:11-12), iubire care s-a manifestat atunci printr-o crimă, iar astăzi se manifestă sub forma distrugerii reputației. Cain, cu gelozia lui, și Abel, care era plăcut Domnului, sunt două exemple foarte grăitoare pentru noi. Invidia și gelozia produc ură și ura duce la uciderea fratelui.

Citat: „Nu trebuie să înjunghii pe un om ca să-l omori; este suficient să-i distrugi reputația și-l omori, îi distrugi influența. Dacă vorbești împotriva pastorului tău, dacă îl vorbești de rău, este ca și cum l-ai fi împușcat;

dacă spui ceva rău despre el, asta-i va ucide influența asupra oamenilor și alte asemenea lucruri, și tu te faci vinovat de acestea” (**Pepite de aur**, pag. 167).

Isaac și Ismael s-au născut din același tată, dar cel născut după trup îl ura pe cel născut conform făgăduinței, „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum*” (Galateni 4:23-30). Nu poate fi niciodată invers. Nu se poate ascunde acest lucru. „*Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știi că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el*” (1 Ioan 3:15). Acesta este adevărul. Oricine îl urăște, și, prin urmare, îl ucide pe fratele său, se sinucide din punct de vedere spiritual, deoarece acea persoană își pierde viața veșnică.

Întrebarea nr. 21: A propovăduit fratele Branham poligamia?

Răspuns: Ce întrebare într-o lume civilizată! Nu, cu siguranță, nu. Unii frați din țările africane, unde poligamia se mai practică încă, subliniază afirmațiile pe care le-a făcut profetul cu referire la acest subiect, pentru a sluji propriilor poftes. Ei se referă la Avraam, Iacov, Elcana, Ghedeon, David, Solomon etc., spunând că David a comis adulter doar când a luat-o pe nevasta lui Urie. Acest subiect este foarte delicat și ușor de înțeles greșit. Fratele Branham a spus: „Dar acum, pecețile sunt deschise, Duhul adevărului ne îndreaptă către Cuvânt. Asta explică de ce au avut loc toate aceste greșeli de-a lungul epocilor, pentru că pecețile nu au fost deschise. Aceste lucruri nu erau descoperite. Este adevărat” (**Căsătorie și divorț**”, 21 februarie, 1965).

Fratele Branham a folosit termenul „poligamie” de câteva ori, în special în predica despre „**Căsătorie și divorț**” din 21 februarie, 1965, cu referire la Vechiul Testament. Cu siguranță nu a vrut să instituie un harem pentru frați. Fără să dea un motiv, Dumnezeu a spus în lege: „*Dacă-i va lua o altă nevestă...*”, nu multe neveste (Exod 21:10). În acest caz, bărbatul trebuia să fie pe deplin responsabil pentru amândouă. Dumnezeu a dat chiar un sfat cu privire la dreptul întâiului născut în acest caz (Deuteronom 21:15-17).

Apostolul Pavel scrie foarte clar că fiecare bărbat trebuie să-și aibă nevasta lui și fiecare nevestă, soțul ei (1 Corinteni 7). De fapt, fratele Branham a vrut doar să sublinieze că femeia a fost creată pentru bărbat și nu invers (1 Corinteni 11:9). De aceea, bărbatului îi este permis să se recăsătorească după un divorț, fără a fi vinovat față de fosta lui soție. Totuși, dacă fosta soție se căsătorește, atunci ea trăiește în preacurvie, pentru că ea este legată prin legea lui Dumnezeu, de jurământul ei, atâta timp cât trăiește soțul ei (Romani 7:2; 1 Corinteni 7:39). Acestea i-au fost descoperite fratelui Branham din același nor supranatural, de culoarea ambrei, care a fost prezent și la deschiderea peceților. Următoarele cuvinte au ieșit de pe buzele lui: „Fiți atenți, este spus că el nu se poate recăsători decât cu o fecioară. El se poate recăsători, el se poate căsători – se poate căsători din nou cu o fecioară; dar nu se poate căsători cu soția unui alt bărbat. Nu, și dacă se căsătorește cu o femeie divorțată, el trăiește în preacurvie...Remarcați, el poate, dar ea nu poate. Așa cum a fost cu David, cu Solomon și restul bărbaților din Biblie...” Diferența devine evidentă! „...*ea trebuie să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul ei*” (1 Corinteni 7). Ea nu are dreptul să se recăsătorească. Ea trebuie să rămână nemăritată. Dar, remarcați, nu s-a spus asta niciodată despre bărbat. Vedeți, nu puteți face Cuvântul să mintă” (**Căsătorie și divorț**”, 21 februarie, 1965).

Toți ar trebui s-o înțeleagă foarte bine pe baza clarificării date de fratele Branham după ce a primit răspunsul direct în chestiunea căsătoriei și a divorțului. Această descoperire scripturală este complet diferită de gândirea tradițională moștenită și de ceea ce se învață în denominațiuni. Toți cei care pretind că au știut totul cu privire la acest subiect important, trebuie să știe că Dumnezeu nici nu poate vorbi unei persoane care pretinde că știe totul. Acest subiect a fost atât de important pentru Dumnezeu, încât S-a arătat personal în norul supranatural pentru a da descoperirea finală slujitorului și prorocului Său. Toți cei care spun că ei cred mesajul acestui ceas, vor respecta aceasta.

Întrebarea nr. 22: Care este învățătura dvs. cu privire la căsătorie și divorț?

Răspuns: Eu nu am o învățătură proprie cu privire la niciun subiect biblic. Moise, Domnul nostru, apostolul Pavel și fratele Branham au învățat cu privire la acest subiect în detaliu. Nu mai este nevoie ca cineva să mai scrie despre el, decât să așeze corect lucrurile care au fost deja scrise. Așa cum a spus și Fratele Branham, este, într-adevăr, o problemă străveche și atât de complexă încât „nu o veți cunoaște până când nu vă este descoperită.”

Când Domnul Dumnezeu a dat cele 10 porunci, El nu a uitat de acest subiect, deoarece a vorbit despre preacurvie „Să nu preacurvești...să nu poftești nevasta aproapelui tău...” (Exod 20). În predica de pe munte (Matei 5:27-32), Domnul nostru a vorbit despre preacurvie în legătură cu divorțul „Să nu preacurvești...ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a și preacurvit cu ea...” De aceea, spune mai departe: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine...Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine...” Apoi el se adresează bărbatului care ar putea - nu că și trebuie - să divorțeze de soția lui doar dacă ea a comis preacurvie (v.32). Altfel, el îi dă prilej să preacurvească, dacă ea se recăsătorește, și, cu siguranță, bărbatul va fi responsabil pentru aceasta.

În toate culturile de pe pământ, chiar și la atei, căsătoria este, în general, respectată ca parte firească a vieții și de familie. Chestiunea arzătoare este: Ce este preacurvia, unde trebuia să moară amândoi, conform legii lui Dumnezeu? Ce spune Scriptura? Preacurvia (adulterul) este atunci când un bărbat întreține o relație sexuală cu o femeie căsătorită, soția unui alt bărbat. „Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată, să moară amândoi...” (Deuteronom 22:22).

În Maleahi 2, Domnul li se adresează mai întâi preoților, apoi seminției lui Levi. El vorbește de legământul părinților noștri, și apoi că Iuda s-a unit cu fiicele unui dumnezeu străin, și apoi, despre Israel, ca nevasta legământului Său. Acest capitol profetic este foarte adânc și conduce la punctul esențial „Și ce cere acel Unul singur? Sămânța dumnezeiască!” Acea sămânță este sămânța făgăduită din grădina Edenului, care este Hristos (Galateni 3:16). Apoi citim că divorțul este o faptă de silnicie. Când un bărbat divorțează de nevasta tinereții lui, el rupe legământul pe care l-a făcut cu ea (v.14). Nu a fost niciodată în planul lui Dumnezeu ca o soție să se despartă de soțul ei, așa cum Israel nu se putea despărți de Dumnezeu. De aceea, este scris doar că, în anumite cazuri, soțul poate să-i dea soției o scrisoare de despărțire, dar o soție nu putea niciodată să-i înainteze divorț soțului ei. Citat: „Frate, uite, hai să-ți spun ceva, dacă ea înaintează divorț, lucrul acesta vine de la Satan” (**Întrebări și răspunsuri** – 23 aug. 1964).

Cred cu tărie că înainte ca orice bărbat sau femeie să se gândească la divorț, el sau ea ar trebui să se gândească mai întâi să-și taie o mână sau un picior înainte de a se duce la un avocat pentru a demara procedura de divorț. Un divorț este echivalent cu o crimă, unde toate forțele satanice ale urii sunt manifestate. Distruge nu numai căsnicia, ci și familia, biserica și societatea. Nu există nici o faptă de silnicie la fel de satanică precum divorțul. Este o crimă pe viață. Dacă o acoperi ulterior cu frunzele de smochin ale neprihănirii, este o bațjocură.

Satan, înșelătorul, se ascunde în spatele oricărui argument plauzibil care este adus. O soție își taie capul respingându-l și părăsindu-l pe soțul ei. În acea clipă, ea pierde orice orientare firească și duhovnicească, și devine rea și cu o limbă otrăvită, pentru că ea iese din rânduiala divină a vieții de căsătorie, familie și biserică. În acest caz, ea păcătuiește voit, Îl răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu și aduce ocară asupra Lui în mod public, în timp ce ea crede că se răzbună și-l distruge pe soțul ei. Caracteristicile părții vinovate sunt următoarele: lipsiti de har, lipsiti de iertare, lipsiti de împăcare; doar acuză, întretin dușmănia și ura de nestăpănit, care merg chiar dincolo de moarte. În același timp, respectiva persoană prezintă argumente convingătoare pentru a-și liniști conștiința vinovată și a-și justifica acțiunile greșite înaintea familiei, a credincioșilor și a publicului, în general.

Întrebarea nr. 23: Cum rămâne cu familia unui slujitor al lui Dumnezeu?

Răspuns: Încă o dată trebuie să vedem ce spune Scriptura despre acest subiect. De exemplu, în Matei, capitolele 5, 6 și 7, Domnul ține predica de pe munte mulțimilor. La sfârșitul acestei lungi predici, citim: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui” (Matei 7:28).

În Matei 10, Domnul se adresează celor 12 ucenici, pe care îi numește apostoli, nu mulțimilor. Când s-a adresat apostolilor, a spus: „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea, și să scuturați praful de pe picioarele voastre” (Matei 10:14). „Iată, eu vă trimet ca pe niște oi în mijlocul lupilor” (v. 16).

„Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta...” (v. 23). Domnul a mai făcut o afirmație importantă, care poate decide destinația eternă a cuiva: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (v. 40). Toți ar trebui să citească cu mare atenție ce a spus Domnul nostru despre cei pe care i-a însărcinat. Ei trebuiau să meargă din cetate în cetate, fie că erau căsătoriți sau nu. Chemarea este porunca.

Isus Hristos, Domnul nostru, li s-a adresat cu următoarele vorbe celor pe care i-a chemat să propovăduiască pacea: „Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabie, căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui” (Matei 10:34-36). Acestea sunt necazurile familiale precise, care pot avea loc și în casa unui predicator. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să continue să predice. Slujitorilor pe care i-a trimis, Dumnezeu nu le-a fost făgăduită o viață de familie armonioasă sau o slujbă ușoară. De asemenea, Dumnezeu nu a spus că un apostol, un proroc sau un învățător trebuie să fie căsătorit. Indiferent de starea civilă a unui slujitor al lui Dumnezeu, el trebuie să fie ascultător de însărcinarea divină.

Acum fiți atenți, cât de diferite sunt cuvintele adresate bătrânilor din bisericile locale. Conform 1 Timotei 3 și Tit 1, bătrânii și diaconii trebuie să fie căsătoriți. Afirmația: „Ei trebuie să fie bărbați ai unei singure neveste” nu înseamnă că toți ceilalți pot avea câte neveste vor. Asta înseamnă că un bărbat care are anumite responsabilități în biserica locală trebuie să fie însurat, pentru că are de-a face cu unele probleme care apar în adunarea locală. Citat: „Biblia cere ca un diacon să fie un om însurat. El trebuie să fie bărbatul unei neveste” (**Așezarea diaconilor**, 20 iulie 1958).

Cum rămâne cu Fiul lui Dumnezeu? În ciuda slujbei Sale supranaturale, a înmulțirii pâinilor, a vindecării bolnavilor, a învierii morților, a liniștirii furtunii etc., citim: „căci nici frații Lui nu credeau în El” (Ioan 7:5). Ei Îl

cunoșteau după trup, dar nu după Duh. Conform Matei 13.53-58, Fiul Omului nu a putut săvârși nimic în cetatea Sa din pricina necredinței lor. Ei au spus: „Oare nu este El fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt ele toate printre noi?” Ei au fost supărați pentru că judecau după cum vedeau cu ochii și după cele spuse de oameni. Apoi urmează afirmația din Matei 13:57b, „nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa lui.”

Ne rănește să citim ce spuneau conducătorii religioși ai acelei vremi despre Mântuitorul nostru. Fariseii și Saducheii i-au spus în față: „Noi nu suntem copii născuți din curvie...nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?” Imaginați-vă pentru o clipă: Domnul nostru, singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, a fost etichetat drept samaritean și acuzat ca fiind născut din curvie! Acela a fost momentul în care El a făcut afirmația: „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu...voi aveți de tată pe Diavolul” (Ioan 8.41-48).

Poate un slujitor să se aștepte să fie tratat altfel decât Domnul lui? Aceasta arată că Mântuitorul nu a venit să întemeieze o familie naturală și nici să își transforme slujba într-o afacere profitabilă. Același lucru li se aplică și slujitorilor Lui. Ei au într-adevăr o chemare mai înaltă de a sluji Trupului lui Hristos, ceea ce trece dincolo de legăturile familiei naturale.

De asemenea, în Cuvântul lui Dumnezeu nu există nicio făgăduință privind fiii unui proroc sau ai unui apostol sau învățător ca fiind moștenitorii unei trimiteri sau chemări. Prorocul Samuel a avut o intenție bună când i-a pus judecători pe cei doi fii ai săi, dar „ei se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea....” (1 Sam. 8:1-5). Chiar și decizia bine-intenționată a unui proroc poate da greș, dar ce rânduieste Dumnezeu nu poate da greș niciodată. Se poate întâmpla și ca fiul unui proroc, al unui împărat sau al unui om al lui Dumnezeu să își asume o poziție și să se înalte pe sine, atrăgând poporul în a-l urma pe el. Un astfel de exemplu se găsește în 1 Împărați 1, când Adonia, fiul lui David și al Haghitei, „s-a sumeșit până acolo încât a zis: „Eu voi fi împărat!”, și și-a pregătit care și călăreți, și cincizeci de oameni cari alergau înaintea lui.” Hotărârea lui Dumnezeu fusese deja luată. Solomon urma să fie succesori pe scaunul de domnie al lui David. Totuși, frații lui nu credeau că el trebuie să preia tronul.

Este posibil și ca fiii să își spună lor înșiși și celorlalți: „Eu voi fi președintele!”, „Eu voi fi conducătorul!”, „Eu voi lua răspunderea!”, „Eu voi pregăti adunările!”, „Eu voi avea o biserică...”, „Eu voi...”, „Eu voi...”. Indiferent de împrejurările personale, de la începutul timpului, slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu s-au supus trimiterii lor, pe care Dumnezeu nu o poate retrage niciodată. Niciun slujitor al lui Dumnezeu nu a spus vreodată: „Eu voi...Eu aș vrea să fiu...Eu vreau să fac asta sau cealaltă!” La început, mulți din ei nici nu au vrut să meargă, dar au trebuit să o facă pentru că lui Dumnezeu nu Îi pare rău de darurile și de chemarea făcute. Deci, cu familie sau fără familie, căsătorit sau necăsătorit, o trimitere divină este parte a planului de mântuire, și trebuie dusă la îndeplinire în orice împrejurare.

Întrebarea nr. 24: Cum rămâne cu cartea „Cele șapte epoci ale Bisericii?”

Răspuns: În aprilie 1966, am adus din SUA cele două broșuri „Prorocul secolului XX” și „Epoca Bisericii Laodicea”, cât și cartea „O expunere a celor șapte epoci ale Bisericii”. Aflându-mă sub impresia că fratele Branham este autorul acelei cărți, am tradus-o și am publicat 10.000 de copii în limba germană. Apoi am aflat că mica broșură de 48 de pagini, numită „Epoca Bisericii Laodicea” este în întregime, de la primul până la ultimul cuvânt, găsită în Cartea Epocilor Bisericii, paginile 319-365. Mai târziu, am observat că există multe diferențe între predicile originale predicate de fratele Branham și conținutul cărții Epocilor Bisericii. Există chiar și un număr de învățături nescripturale în acea carte pe care fratele Branham nu le-a predicat niciodată. Se afirmă, de exemplu, că oamenii care nu au fost născuți din nou vor primi viața veșnică pentru că ei au arătat o oarecare bunătate față de frați. Aceasta este absolut contrar cuvântului din 1 Ioan 5.11-12: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.”

Un alt exemplu este afirmația de neconceput despre Pomul vieții și pomul cunoștinței: „...astfel, cel bun și cel rău stăteau unul lângă celălalt, acolo, în mijlocul grădinii...și fără îndoială că ramurile lor se întrețeau” (pag. 92-98). Cartea nici nu diferențiază între Matei 25, de la versetul 31 - când neamurile vor fi adunate și judecate, ceea ce are loc înainte de domnia de 1000 de ani - și scaunul alb de judecată din Apocalipsa 20, de la versetul 11, unde are loc judecata de pe urmă, după domnia de 1000 de ani. Refuz să mă ocup de diversele puncte care nu sunt prezentate corect în cartea menționată. Vă rog insistent să folosiți mesajele originale.

Când m-am interesat despre asta, am fost informat că Lee Vayle a fost de fapt autorul cărții Epocilor Bisericii. Fratele Branham a spus în mod precis că el personal nu a citit cartea niciodată. În 17 februarie 1965, în mesajul „Un om fuge din prezența Domnului”, pag. 6, a spus: „Apoi, cele șapte epoci ale Bisericii...eu cred că fratele nostru scump a făcut rost de inspirație suplimentară cumva și a spus că vrea să scrie două cărți cu privire la acest subiect. Și așa că a scris una numită, cred, „Prorocul secolului XX” și cealaltă „Biserica Laodiceană”, cred, sau ceva asemănător...eu nu le-am citit niciodată, dacă le-aș citi, poate m-aș răzgândi.” Din moment ce unele

învățătură din ea nu se potrivesc cu Sfânta Scriptură, trebuie să sugerez ca ea să fie folosită numai pentru informare istorică și nu pentru învățătură.

Întrebarea nr. 25: A fost durată fiecareia din cele șapte epoci ale Bisericii descoperită fratelui Branham?

Răspuns: Nu a fost nevoie de nicio descoperire pentru a determina perioadele epocilor Bisericii. Fratele Branham l-a menționat de câteva ori pe istoricul dr. Clarence Larkin. În cartea lui „**Adevărul dispensațional**” în paginile 130 și 131 se poate găsi definiția perioadelor, pe care le-a folosit și fratele Branham. Numele mesagerilor au fost adăugate, bineînțeles, de fratele Branham. Am adus cu mine din Jeffersonville harta pe care a folosit-o fratele Branham pentru a ilustra epocile Bisericii și cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel. Harta indică exact ceea ce învăța el despre acest subiect. Aceasta o găsim confirmată de afirmațiile lui.

Întrebarea nr. 26: A prorocit fratele Branham că în 1977 va fi sfârșitul?

Răspuns: Fratele Branham nu a făcut niciodată o astfel de prorocie. Totuși, el a menționat anul 1977 în câteva din predicile sale. Afirmația din cartea *Epocile Bisericii*, pag. 322, nu a venit din gura fratelui Branham, și anume că în anul 1977 ar trebui să se sfârșească toate sistemele lumesti și să fie inaugurată Împărăția de 1000 de ani. De aceea, acea afirmație nu este găsită nici măcar o dată în vreuna din predicile înregistrate. De fapt, ea a fost scrisă cuvânt cu cuvânt de către Lee Vayle, autorul acelei cărți. Aceeași afirmație poate fi găsită pe pagina 7 a broșurii sale „**Epoca Bisericii Laodicea**”. În 17 ianuarie 1972, fratele Vayle mi-a dat următorul răspuns în legătură cu anul 1977: „Eu cred, împreună cu prorocul, că 1977 ar trebui să încheie totul și să ne introducă în Împărăția de 1000 de ani.” Această afirmație descoperă doar părerea personală a autorului, nu a prorocului.

Întrebarea nr. 27: A văzut fratele Branham un calendar care se încheia cu anul 1977?

Răspuns: Nu. Din câte cunosc, până acum nimeni nu a găsit o afirmație corespunzătoare a fratelui Branham despre o astfel de vedenie. Nici nu se mai poate stabili cine a inventat această poveste. Noi am aflat despre așa-zisa „vedenie a calendarului” în anul 1966. Mai târziu, „vedenia calendarului” a fost publicată, iar eu am menționat-o în scrisoarea circulară din februarie 1967. Atunci am început să am anumite îndoieli privind anul 1977, așa că, după cum am amintit înainte, i-am cerut clarificări fratelui Vayle. În aceeași scrisoare, datată 17 ianuarie 1972, el a scris următoarele despre „vedenia calendarului”: „Acum, frate Frank, datorită faptului că oamenii au făcut cunoscut că fratele Branham a văzut un calendar răsfodit cu mâna până când anul 1977 a ajuns la vedere, și aflând că aceasta nu a fost deloc vedenia sa, ci un lucru pe care l-a fabricat cineva, am luat în discuție chiar acest lucru...” Partea tragică este că niciodată nu a fost făcută vreun corectură de către cei care poartă răspunderea în SUA și că am rămas până în ziua de azi cu minciuna că fratele Branham a făcut acea prezicere. Astfel, dușmanii lui o folosesc în avantajul lor și declară că el a fost un „proroc mincinos”, întrucât predicția nu s-a împlinit.

Întrebarea nr. 28: Este botezul cu Duhul Sfânt același lucru cu nașterea din nou?

Răspuns: Nu. Afirmația din cartea „*Epocile Bisericii*” nu a venit de pe buzele fratelui Branham, ci de la autorul cărții. De aceea, ea nu se găsește în niciunul din mesaje de pe benzi și, mai mult, este nebiblică. Una este nașterea din nou prin Duhul și alta este umplerea cu Duhul Sfânt. În Fapte 8, oamenii au crezut predica evanghelistului Filip și au fost botezați. Apoi au venit apostolii din Ierusalim ca să se roage pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. În Fapte 10, mântuirea deplină a fost trăită într-o singură adunare: pocăință, iertare, neprihănire, naștere din nou și botezul cu Duhul Sfânt. Prin nașterea din nou devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin botezul cu Duhul Sfânt suntem așezați ca mădulare în Trupul lui Hristos și primim putere de slujire (Luca 24:47, Fapte 1:8, 1 Cor. 12, 1 Cor. 14 ș.a.).

Lucrul important este că ambele experiențe, fie că au loc separat sau toate deodată, nu rămân simple puncte de discuție, ci devin trăirile noastre adevărate, personale, prin harul lui Dumnezeu. Fratele Branham a spus: „Când crezi în Domnul, primești o nouă gândire, o nouă viață, dar aceasta nu este botezul cu Duhul Sfânt. Înțelegeți? Când crezi, primești nașterea din nou, ai viața veșnică...Dar botezul cu Duhul Sfânt te așează în Trupul lui Hristos și astfel poți primi darurile pentru slujbă” (**Întrebări și răspunsuri – Evrei part. 2**).

Întrebarea nr. 29: Cum rămâne cu viziunea cortului pe care a avut-o el?

Răspuns: În anul 1958 am auzit prima dată despre viziunea cortului pe care fratele Branham a avut-o în 1955. Cererea mea scrisă a primit răspuns pe 18 mai 1965, de la Roy Borders, managerul fratelui Branham. În acest răspuns, printre alte lucruri, el a afirmat următoarele: „Mă voi strădui ca în câteva cuvinte să vă răspund așa cum am fost îndrumat de fratele Branham...Cu privire la cort, este foarte posibil să fie folosit în Europa și în alte țări, în

afara Statelor Unite...” Fratele Branham a așteptat până la sfârșit împlinirea viziunii cu cortul, dar din moment ce a fost luat acasă în slavă, chestiunea este închisă.

De-a lungul timpului, câteva lucruri au fost subliniate în mod deosebit, poate nu intenționat, dar cu siguranță pentru a susține învățăturile respective. Cu privire la vedenia cortului unii oameni învață și cred că fratele Branham va învia și va avea o slujbă în cort pentru o scurtă perioadă de timp. Partea periculoasă constă în faptul că acei frați se ascund și își ascund învățăturile în spatele lui William Branham, având pretenții false. Altfel, ei nu ar putea convinge pe nimeni și nu ar avea continuitate.

Aceasta o spun ca pe un Cuvânt al Domnului, în Numele lui Isus Hristos: atunci când nu există o făgăduință în Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate fi nicio împlinire a aceluia lucru. Acesta este adevărul.

Întrebarea nr. 30: Se poate ca ceva care a fost arătat într-o vedenie să rămână neîmplinit?

Răspuns: Este de înțeles că toți se așteptau să vadă împlinirea literală a viziunilor fratelui Branham cât timp era în viață, în special cei cărora el le-a vorbit personal. Totuși, s-ar putea ca o viziune să se împlinească într-un mod diferit față de cum s-ar aștepta oamenii. Fratele Branham a menționat „cortul” în legătură cu Avraam și Sara de 100 de ori până la deschiderea pecetilor din martie 1963. A făcut aceasta când a deschis rândul de rugăciune, subliniind că același semn se repetă acum. În Geneza 18, cortul este menționat de trei ori. Sara era în cort când Domnul Dumnezeu a dat făgăduința cu privire la nașterea lui Isaac. Fratele Branham s-a întors cu spatele la audiență de nouă ori în timpul rândului de rugăciune, pentru a dovedi că același Dumnezeu era prezent, Acela care știe și dezvăluie tainele inimii, așa cum s-a întâmplat și atunci, cu Avraam. Dar trebuie să avertizez pe toată lumea să nu facă o învățătură din asta. Trebuie să lăsăm întreaga chestiune în seama lui Dumnezeu.

Se poate ca lucrurile duhovnicești să fie ilustrate prin simboluri naturale. De exemplu, când fratele Branham a dus tot felul de legume în tabernacol, faptul a simbolizat depozitarea hranei duhovnicești, Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu pentru timpul nostru. Apostolul Petru, de asemenea, a văzut un tablou foarte natural cu o față de masă mare, de in, cu tot felul de târâtoare pe ea. Semnificația spirituală a acestui lucru a fost că și neamurile au primit mântuirea (Fapte 10:9-22). Domnul nostru a folosit doar simboluri naturale și pilde când a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu și, de aceea, El a spus „*lucruri ascunse de la facerea lumii*” (Matei 13:35).

Acei frați care încă mai susțin împlinirea în zilele noastre a viziunii cu fratele Branham și cortul, nu au absolut nicio făgăduință pentru aceasta în Scriptură. Mai mult, nu există nici un singur exemplu în Sfintele Scripturi în care un proroc să se fi întors să-și continue slujba. Nu este de mirare că asemenea frați nu vor să aibă deloc părtașie cu noi, pentru că noi trebuie să spunem deschis că slujba fratelui Branham s-a încheiat în clipa în care el a fost luat de pe acest pământ, în slavă. Din moment ce ei nu acceptă aceasta, ei trebuie să-l respingă pe acela care spune că este chemat de Dumnezeu să ducă mesajul la neamuri. Ei spun că el este „împotriva prorocului”, căci așa cred ei. Unul dintre cei care cred în învățatura tunetelor, a mers atât de departe încât l-a numit „înzătorul Miresei” și „antihristul”, care trebuie respins. De fapt, ei merg atât de departe încât afirmă că „nimeni nu are dreptul să pretindă că are însărcinarea de a împărtăși Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu cu poporul lui Dumnezeu.” Căci ei învață că totul s-a încheiat cu slujba fratelui Branham și va reîncepe tot cu el. Iar perioada dintre „cele două slujbe” este folosită pentru discuții inutile despre proroc, despre ce a spus el și pentru a răspândi învățături nimicitoare. Ce dezvoltări tragice au loc în cadrul mesajului!

De fapt, toate aceste așteptări nu au nimic de-a face cu Evanghelia lui Isus Hristos. Ei nu Îl amintesc pe Domnul Isus nici măcar o dată în toate lucrurile pe care le proclamă și așteaptă să se împlinească. Se nutresc speranțe false care vor duce inevitabil la mare disperare. Dragi frați, vă rog să înțelegeți că lucrurile care aparțin Împărăției lui Dumnezeu nu sunt legate de nicio interpretare personală.

Acum ne vom uita la Moise și la însărcinarea care i-a fost dată pentru a conduce poporul în țara făgăduită. Lui nu i s-a permis să intre împreună cu biserica lui Israel. Conform Deuteronom, capitolul 34, lui i s-a îngăduit doar să privească atent la țara făgăduită de pe muntele Nebo, dar nu a putut intra în ea. Împreună cu fratele Mehnert, am luat taxiul de la Aman la muntele Nebo. Acolo sus, am văzut o priveliște frumoasă, cu Ierihonul în dreapta noastră, En Gedi și Marea Moartă la stânga noastră, și Ierusalimul chiar înaintea noastră. Cât de bine am înțeles atunci cum s-a simțit Moise! Căile lui Dumnezeu sunt dincolo de înțelegerea noastră. Pentru ochiul firesc, era ca și cum Moise nu și-ar fi încheiat slujba. Noi avem nevoie de înțelegere duhovnicească pentru a respecta căile lui Dumnezeu și deciziile Lui.

Noi credem că Dumnezeu însuși va încheia lucrarea de răscumpărare, așa cum a plănuț-o înainte de întemeierea lumii. Lucrul esențial este că suntem gata să luăm parte la Cuvântul făgăduit pentru acest timp, căci adevărata credință este ancorată numai în făgăduințele lui Dumnezeu.

Cu privire la făgăduințele lui Dumnezeu, citim: „*Binecuvântat să fie Domnul, care a dat odihnă poporului Său, Israel, după toate făgăduințele Lui! Din toate bunele cuvinte pe care le rostise prin robul Său, Moise, niciunul n-a rămas neîmplinit*” (1 Împ. 8:56).

„*În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu*” (2 Cor. 1:20).

La prima venire a lui Hristos, prorocul făgăduit a fost premergătorul, dar Domnul însuși a înfăptuit lucrarea de răscumpărare pe crucea de la Golgota. Așa este și acum: fratele Branham a fost prorocul făgăduit, trimis să reazeze toate lucrurile așa cum au fost la început și mesajul dat lui este premergătorul, dar Domnul însuși va fi Cel care va încheia lucrarea de Răscumpărare. „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui” (Romani 9:28).

Întrebarea nr. 31: Ce comparație există între Israel și Biserică?

Răspuns: Răspunsul la această întrebare se găsește îndeosebi în Fapte 15:13-18. Mai întâi, Dumnezeu, prin harul Său, cercetează neamurile, pentru a-Și chema un popor pentru Numele Său. După aceasta, se va întoarce la Israel și va rezidi cortul lui David. Apostolul a dedicat și un întreg capitol din Romani, cap. 11, acestui subiect. Avem, într-adevăr, o vedere completă de ansamblu asupra planului de Răscumpărare cu privire la evrei și la neamuri, la Israel și la Biserică. Punctul principal este că cele 12 seminții s-au întors în țara făgăduită din 143 de țări. De ce? Pentru că ei trebuie să fie în Ierusalim, în Israel, pentru a fi pecetluiți în timpul slujbei celor doi proroci.

În mod asemănător, toți adevărații credincioși răspândiți prin denominațiunile creștine, trebuie să fie adunați acum și să intre în Cuvântul făgăduit pentru acest timp și să fie pecetluiți cu Duhul Sfânt (Efeseni 1:13). Altfel, ei nu mai pot avea parte de răpire. Credința fără o făgăduință a lui Dumnezeu, este doar o iluzie religioasă. Prin urmare, adevărata credință este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. Avraam a crezut ceea ce i-a făgăduit Dumnezeu și a văzut făgăduința împlinită. Acum, adevărata sămânță a lui Avraam crede făgăduințele pentru acest timp și le va vedea împlinite.

Întrebarea nr. 32: În ce fază suntem acum conform planului de mântuire?

Răspuns: Cu siguranță intrăm în chiar ultima fază a epocii bisericii – în epoca Miresei. Revenirea lui Hristos este cu adevărat iminentă. Putem vedea aceasta după semnele timpului și după prorociile din Scriptură care sunt în curs de desfășurare acum. Mesajul timpului de sfârșit este importantul strigăt de la miezul nopții, este timpul pentru chemarea afară pentru toți cei care fac parte din Biserica Mireasă. Ce a spus apostolul Pavel în timpul lui este valabil și astăzi. Doar cei aleși prin har vor accepta mesajul și vor moșteni toate lucrurile, pentru că sunt singurii care aud și ascultă de ceea ce spune Duhul bisericilor. Desigur, cea mai măreață lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o vreodată pe pământ este și ultima, și anume completa reazăzare a tuturor lucrurilor. O parte a acestei lucrări este slujba Cuvântului vorbit și lucrarea puternică a Duhului, care va duce la descoperirea fiilor lui Dumnezeu, învierea morților și va culmina cu revenirea lui Isus Hristos.

Rezumat

Privesc înapoi cu mulțumire la cei 54 de ani de predicare a Evangheliei și la cei 42 de ani de slujbă internațională, timp în care am avut privilegiul de a împărtăși adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu prin întâlniri, emisiuni radio și TV cu milioane de oameni din peste 130 de țări. Poate că frații din Africa au fost cei mai ajutați de faptul că fratele Branham a văzut vulturul german zburând deasupra Africii. În fiecare țară, în fiecare oraș în care am fost, l-am prezentat pe proroc, dar întotdeauna l-am predicat pe Isus Hristos ca Mântuitor, Care este același ieri, azi și în veci, și, desigur, am învățat, cu credincioșie, numai din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu am tratat niciodată subiectele controversate în public, n-am menționat niciodată numele vreunui frate care propagă învățături false. Dar, ținând cont de tendința de a idolatriza persoana prorocului, de a glorifica un om cu fotografii, crucifixuri, bucați din haina sa și pelerinaje la locuri speciale, cum ar fi mormântul său, eu trebuie să vorbesc, fie că sunt ascultat sau nu. Cel mai puternic îndemn de a vorbi în acest sens l-am primit atunci când mi-a fost trimis un pachet cu 4 CD-uri și DVD-uri de către un frate din SUA. Pachetul a sosit chiar când am terminat de răspuns acestor întrebări, sarcină pe care speram s-o pot evita. DVD-urile s-au dovedit a fi o confirmare și mai puternică a importanței și urgenței de a arăta aceste chestiuni controversate în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Se pare că s-a ajuns la un mesaj centrat pe fratele Branham, mesaj care nu mai este Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos. Se spune mereu: „Prorocul a zis...”, „Prorocul mi-a spus...” etc. Oamenii aceștia nu-l mai menționează pe Isus Hristos, El nu mai are un loc în ceea ce împărtășesc acești frați în mărturiile lor. Ei sunt preocupați de proroc și de ce a spus el, dar nu iau în considerare ce a spus Isus Hristos. Ei relatează povestiri din viața fratelui Branham, povești din timpul excursiilor de vânatoare, povestiri cu cortul, povestiri din avion ș.a.m.d. și fac din ce a spus fratele Branham ca om un „Așa vorbește Domnul”. Nu este aceasta o completă îndepărtare de la adevărata Evanghelia a Domnului Isus Hristos așa cum a spus Pavel în Galateni 1, care duce la tot felul de idolatrii?

Acum, după mai mult de 40 de ani, povestea vieții sale este relatată și sunt inventate în permanență noi versiuni. Avem noi povestea vieții lui Ioan Botezătorul, a lui Petru sau Pavel? Sau avem Cuvintele Vieții pe care le-a spus Dumnezeu prin ei? William Branham ne-a lăsat un mesaj clar precum cristalul care ne-a adus înapoi la Dumnezeu. Nu a spus fratele Branham însuși cu privire la aspectul uman al vieții lui, în predici: „Ce-ar fi dacă

atunci când mâncăm plăcintă cu cireșe să punem deoparte sâmburele și să continuăm să mâncăm din plăcintă?” Nu a spus el: „Când mănânci un pui, lași deoparte oasele?” Tocmai aceste lucruri mici, care nu contează, sunt făcute chestiuni esențiale – fiecare se zbate pentru câte un „oscior” din acesta. Astăzi trebuie să ne întrebăm: „Ce mesaj credeți? Ce evanghelie predicați?”

La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea! La început a fost unitatea, nu diviziunile! Un compromis sau un amestec nu este posibil. La început, Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Așa a rămas pentru totdeauna. Oricine nu acceptă necondiționat adevărul Cuvântului lui Dumnezeu ca singurul absolut, trădează adevărul și, prin urmare, este osândit să creadă minciuna și va fi judecat (2 Tesaloniceni 2:10-12). Toate afirmațiile greu de înțeles și cele în legătură cu slujba fratelui Branham trebuie lăsate în seama lui Dumnezeu. „*Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie...*” (Deut. 29:29).

Frații din toată lumea și-au exprimat preocuparea cu privire la situația din SUA. Eu nu sunt un judecător, însă datorită însărcinării divine, aș dori să-mi fac poziția foarte clară: Sediul meu central nu este pe acest pământ, este în Cer. Și „Voice of God” (Glasul lui Dumnezeu) vine din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care este propovăduit în întreaga lume. Următoarea avertizare este valabilă și astăzi: „*Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!*” (Evrei 3). Așa cum prorocii, Domnul, apostolii au avut slujbele lor în locuri diferite, așa a avut și iubitul nostru frate William Branham slujba principală în tabernacolul din Jeffersonville. Dar nimeni nu trebuie să călătorească până la Ierusalim, chiar dacă de acolo a ieșit Cuvântul (Isaia 2, Fapte 2).

Eu primisem deja toate predicile înainte ca fratele Branham să fie îngropat și, prin urmare, eram în posesia scumpei hrane duhovnicești cu 15 ani înainte de deschiderea centrului „Voice of God Recordings” din Jeffersonville. Cuvântul descoperit nu este pus sub supravegherea niciunui om, ci este valabil pentru toată lumea. În ceea ce mă privește, întreaga Sfântă Scriptură rămâne veșnic valabilă, inclusiv versetul: „*Căutați-Mă și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal și nu treceți la Beerșeba. Căci Ghilgal va fi dus în robie și Betelul va fi nimic. Căutați pe Domnul și veți trăi...*” (Amos 5). Toate acestea au fost locuri speciale unde Dumnezeu S-a descoperit într-un mod deosebit, dar care mai târziu au dus la fatidica nimicire a poporului lui Dumnezeu. Ierusalim, cetatea aleasă de Dumnezeu însuși, a fost nimicită de mai multe ori. Pe muntele Moria, care, mai târziu, a devenit muntele Templului, musulmanii au zidit moscheea Al Aksa și Domul Stâncii. Atâta vreme cât Dumnezeu este prezent într-un anumit loc printr-o slujbă, acel loc slujește unui scop divin. De îndată ce slujba se încheie, acele zone devin inevitabil locuri de pelerinaj care servesc superstiției și idolatriei. Până în timpul lui Ezechia, israeliții se închinau și aduceau jertfe șarpelui de aramă pe care l-a ridicat Moise. Ezechia n-a avut de ales, a trebuit să-l nimicească (2 Împ. 18:1-8).

Astăzi, Domnul ne-ar spune: „*Căutați-Mă și veți trăi!*” El nu ne poate spune: „*Mergeți la Ierusalim sau la Jeffersonville!*” El nu poate spune: „*Mergeți în pelerinaj la mormântul prorocului, mergeți în Arizona sau chiar, mergeți pe muntele Sunset!*” Căci El ne-a spus tuturor: „*...crede-Mă, că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim....Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina tatălui în duh și în adevăr...Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4:19-24). Tot ce a spus Domnul nostru este valabil și astăzi și în veci. Amin! Amin!

Și eu l-am cunoscut personal pe fratele Branham, am mâncat cu el la aceeași masă, am fost cu el în aceeași mașină. El mi-a spus lucruri pe care puțini oameni le cunosc. Am păstrat cele 21 de scrisori din perioada în care am corespondat cu el, din 1958 până în 1965. Am predicat de două ori în tabernacolul din Jeffersonville la cererea lui directă. El m-a rugat să vorbesc în locul lui în Clifton Cafeteria din Los Angeles, cu ocazia adunării Asociației Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Sunt multe lucruri de care îmi amintesc cu mulțumire. El mi-a povestit chiar și de fratele care i-a plătit datoria de 40.000 de dolari, astfel ca pașaportul să-i fie returnat. Am luat ceaiul la el acasă. Și după ce a fost luat acasă, în slavă, mi-a fost permis să stau în apartamentul lui de câteva ori, în timpul vizitelor mele în Tucson. Dar ce au de-a face toate aceste lucruri particulare cu planul divin al lui Dumnezeu?

De asemenea, fratele Branham a fost o ființă umană. Faptul că el a spus 700 în loc de 7000 sau că Enoh a umblat cu Dumnezeu timp de 500 de ani, deși a fost vorba de 365 de ani, arată doar cât de uman este să greșești. Când a spus, de exemplu, că „grâul va fi ars”, s-a corectat imediat, și a spus: „neghina va fi arsă, dar grâul va fi adunat în hambarul ceresc.” Când el a spus că Noe a predicat timp de 120 de ani, el a repetat doar ce au spus alți predicatori înaintea lui. Acea a fost perioada de viață lăsată de Dumnezeu (Geneza 6:3). Noe a avut 500 de ani când s-au născut cei trei fii ai săi (Geneza 5:32) și a avut 600 de ani când a venit potopul pe pământ (Geneza 7:6).

Există, de fapt, o serie de afirmații care arată că, deși a avut o slujbă infailibilă ca proroc, a rămas, totuși, o ființă umană. De exemplu, ca om, a spus următoarele în predica sa, „**Răpirea**”, referindu-se la 1 Tesaloniceni 4, care vorbește despre revenirea lui Hristos, Domnul nostru: „*...Treisprezece lucruri trebuie să aibă loc înainte ca Domnul însuși să Se arate...un strigăt, un glas, o trâmbiță...Isus le va face pe toate trei când va coborî...*” Fratele Branham a vrut să spună: aceste trei lucruri se vor întâmpla când Isus revine. „*lată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul (nu un mesaj), cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămași, vom fi răpiți toți, împreună cu ei, în nori, ca să*

întâmpină pe Domul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:15-17). Aceste lucruri vor avea loc în aceeași zi, în același ceas, în aceeași clipă. „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:51-52). Fratele Branham a spus foarte clar: „Mesajul va fi auzit mai întâi. Acum este timpul umplerii candelor. Treziți-vă și umpleți-vă candelile...” Aceasta nu este 1 Tesaloniceni 4, este Matei 25, „Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare!” Afirmații neintenționate și incomplete sunt folosite greșit pentru a propaga învățătura că de la deschiderea peceților încoace, Isus a părăsit tronul de îndurare, care s-a transformat deja într-un scaun de judecată, și se află în procesul coborârii. Ce raționament tragic și ce erezie!

Ar mai trebui tratate multe lucruri, dar trebuie să mă opresc aici, făcând următoarea declarație: În timpul primilor 14 ani din 1966 încoace, în cadrul mesajului a fost o armonie minunată. În 1979, Satana a încercat să distrugă lucrarea lui Dumnezeu și să nimicească autoritatea acestei slujbei. De-atunci încolo, au apărut toate învățăturile greșite și diversele mișcări. Majoritatea fraților de astăzi nici nu știu cum a avut loc noul început de acum 40 de ani și cum au continuat lucrurile după moartea fratelui Branham. El a văzut Mireasa ieșind din cadență, dar a văzut-o și intrând din nou în cadența Cuvântului.

Atâta vreme cât predicile au fost lăsate așa cum erau, nu au fost diviziuni în cadrul mesajului. Rupturile au început doar din anii '80 încoace, după ce frații au adunat citatele, le-au scos din context și au creat învățături speciale cu așteptări care nu se potrivesc cu Sfânta Scriptură. Cuvântul ne duce în țara făgăduită, răstălmăcirea ne duce într-o țară pustie. Dacă ne uităm la situația de acum, trebuie să recunoaștem că nici o ființă umană nu poate rezolva problemele din cadrul mesajului timpului de sfârșit. Acela care le poate rezolva este numai Dumnezeu. Toți spun că aleșii nu pot fi înșelați și, cu toate acestea, mulți dintre ei sunt înșelați. Înșelăciunea nu vine niciodată dinafară, ci mai degrabă dinăuntru (Fapte 20:30) și seamănă extraordinar de mult cu originalul. Învățături speciale sunt numite descoperiri, dar nu sunt confirmate de Cuvântul scris. Din păcate, descoperim că și în mijlocul nostru se întâmplă ce s-a întâmplat în cadrul denominațiilor, care toate fac trimitere la „prorocul”, „prorocița” sau fondatorul lor. Mărturia lor de credință este: „Credem Biblia și pe prorocul nostru!”

O spun din nou în Numele Domnului Isus Hristos: Poziția corectă este să respecti Cuvântul lui Dumnezeu și să recunoști că doar el este valabil. Așa cum fiecare denominațiune a înțeles greșit și a răstălmăcit *un singur verset* din Scriptură care a fost deosebit de important pentru ea și pe baza căruia și-au zidit biserica și denominațiunea, așa s-a întâmplat și în cadrul mesajului timpului de sfârșit cu Apocalipsa, capitolul 10. Fiecare învățătură greșită din cadrul mesajului acestui ceas a apărut într-un fel sau altul pentru că Apocalipsa 10 a fost înțeleasă greșit, răstălmăcită, scoasă din context sau plasată incorect.

Fratele Branham ne-a introdus din nou în învățăturile de bază, fundamentale ale Scripturii. Ele sunt în armonie desăvârșită cu tot Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu credem orbește, ci cercetăm Scripturile pentru a vedea dacă lucrurile sunt într-adevăr așa (Fapte 17:11). Noi trebuie să-l așezăm corect pe fratele Branham ca fiind prorocul făgăduit conform Maleahi 4 și mesagerul ultimei epoci a bisericii. Amin.

Eu doresc să slujesc Domnului în așa fel încât toți cei care fac parte din Biserica Mireasă a lui Isus Hristos, să fie aduși la unitatea credinței. Au trecut 40 de ani de când fratele Branham a fost luat în slavă și noi, acum, așteptăm o mare schimbare, împreună cu cea mai puternică lucrare a lui Dumnezeu care a avut loc vreodată pe pământ.

Iov este un exemplu biblic pentru noi – el a răbdat toate lucrurile până a primit o măsură dublă din tot ce a avut vreodată. Satana a distrus tot în jurul lui. Chiar și soția lui s-a întors împotriva lui și i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (2:9). Cei mai apropiați prieteni ai lui l-au muștrat și nu l-au crezut. Dar apoi, a sosit clipa în care Dumnezeu însuși i-a vorbit lui Iov și aceasta a schimbat întreaga situație. Iov s-a rugat pentru prietenii lui și a primit de două ori mai mult decât a avut înainte (Iov 42). Această trăire ne este lăsată ca o făgăduință în legătură cu ploaia timpurie și târzie și de asemenea cu ultima lucrare a lui Dumnezeu înainte de revenirea lui Hristos. În clipa în care Iov a primit răspunsul, tot ce spusese doamna Iov și prietenii lui a fost iertat. Așa va fi și în cazul nostru. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului...Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov...” (Iacov 5:7).

Al doilea exemplu este cel cu Iosif, care a fost aruncat în groapă de proprii săi frați și care a fost întemnițat pe nedrept din cauza unei femei – acelea au fost văile pe care a trebuit să le străbată înainte de a putea să le dea hrana fraților săi în timpul foametei. El nu i-a acuzat niciodată, dimpotrivă, a spus: „Apropiati-vă de mine.” Și ei s-au apropiat. El a zis: „Eu sunt fratele vostru, Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristați, și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră....Așa că nu voi m-ați trimes aici, ci Dumnezeu...” (Geneza 45).

Dacă n-am fi avut exemplul lui Iov, n-am fi știut niciodată de restituirea în dublă măsură. Dacă n-ar fi fost un Iosif, n-am fi avut un exemplu pentru împărțirea hranei pe timp de foamete. Dacă slujba lui Ioan Botezătorul n-ar fi avut loc, calea Domnului n-ar fi putut fi pregătită. Dacă n-ar fi fost un apostol Pavel, neamurile n-ar fi auzit niciodată Evanghelia. Dacă n-ar fi existat slujba fratelui Branham, n-am avea un mesaj al timpului de sfârșit. Și unii spun că dacă fratele Frank n-ar fi primit o însărcinare directă, lumea n-ar fi putut afla mesajul. În toate aceste cazuri,

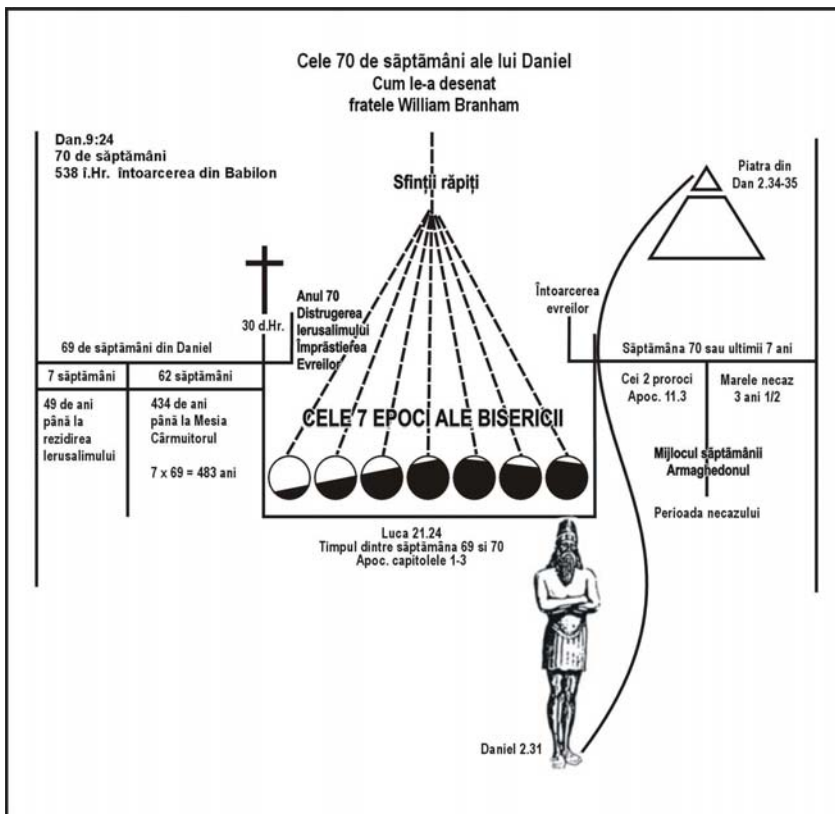
noi nu avem de-a face cu slujbe ale unei biserici locale, ci cu slujbe care sunt în legătură directă cu împlinirea planului divin de mântuire.

Eu am scris acestea cu un cuget curat, conform versetului citat la începutul broșurii. Ar fi bine dacă toți s-ar elibera de orice cursă a diavolului și n-ar mai fi robi răstălmăcirilor ca să facă voia lui. La fel de sigur cum Duhul Sfânt este Duhul adevărului și ne conduce în tot adevărul (Ioan 16:13), există și duhuri înșelătoare în toate învățăturile eretice care provin de la diavoli (1. Tim. 4:1). A sosit jubileul, se proclamă libertatea pentru toți (Luca 4:17-21). Oricine se poate întoarce la Domnul și la Cuvântul Său și poate intra în posesia făgăduinței conform vocii lui Dumnezeu (Evrei 10:35-38).

Prin harul lui Dumnezeu, îmi voi duce crucea, dar nu și povara neînțelegerilor și a răstălmăcirilor, până când voi primi cununa vieții. Eu trebuie să port ocară lui Hristos, ocară fratelui Branham și, în special, propria mea ocară, până când ajung în slavă. Nu mi-a fost dat să trăiesc deasupra ocării așa cum a fost cu majoritatea slujitorilor lui Dumnezeu. Dar asta îmi crește dorința de a sluji poporului lui Dumnezeu cu o propovăduire impecabilă a întregului plan al lui Dumnezeu. Domnul să-mi dăruiască aceasta până în ultima clipă a vieții mele. Așa cum a spus Domnul și Mântuitorul nostru însuși: „...*Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu*” (Ioan 18:37). Eu, ca și orice slujitor adevărat al lui Dumnezeu, pot să spun că „sunt născut din nou din același Cuvânt și din același Duh Sfânt la o nădejde vie pentru a mărturisi despre adevăr.” Eu pot să spun înaintea lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o și apostolul Ioan, că nicio minciună nu vine din adevăr (1 Ioan 2:21) și că „...*cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă...*” (1 Ioan 4:6) și „*Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu...*” (Ioan 8:47). La început a fost Cuvântul — același Cuvânt este și acum, la sfârșit. Orice răstălmăcire este o iluzie otrăvită a celui rău, care se prezintă întotdeauna ca fiind îngerul luminii.

Ceea ce Și-a propus Dumnezeu să facă se va întâmpla cu Biserica Mireasă în întreaga lume: ea va ieși pregătită pentru a se întâlni cu Mirele, atunci când El vine. Eu cer înaintea lui Dumnezeu fiecare suflet care a fost rânduit înainte de întemeierea lumii pentru a face parte din Biserica Mireasă și fac un apel la toți aleșii să iasă din orice rătăcire, să se alinieze Cuvântului lui Dumnezeu și să intre în unitatea credinței. Eu declar că nici un om nu mai are dreptul să-i mai țină robi în diverse tabere în care să fie obligați să creadă diverse răstălmăciri, astfel ca ei să fie liberi să creadă doar ce spune Scriptura. Amin! „*Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!...Cel ce adevărește aceste lucruri, zice: „Da, Eu vin curând.” Amin! Vino, Doamne Isuse!*” (Apocalipsa 22:17-21).

Fr. Frank

Fr. Frank predicând în Centrul de Misiune din Krefeld în primul sfârșit de săptămână din septembrie 2006. Predicile sunt traduse simultan în douăsprezece limbi diferite. Întâlnirile pot fi văzute și auzite în întreaga lume prin Internet în șapte limbi.

Fotografia unei întâlniri în primul sfârșit de săptămână – Septembrie 2006. În fiecare lună, frați și surori din toată Europa vin să audă Cuvântul Lui Dumnezeu. Foamea spirituală este vizibilă și hrana spirituală este pregătită să fie răspândită.

O fotografie a întâlnirii din August 2006 din România.
În această ediție putem publica numai câteva dintre multele imagini pe care le avem din întreaga lume.

O adunare în Lima, Peru, Octombrie 2005.

